



Forțele navale ale Marii Britanii străbat toate mările și oceanele lumii asigurând astfel supremația maritimă engleză

În clișeu nostru: Crucierătorul „Nelson” cu falmoasele sale tunuri de mare calibru patrulând în apele Atlanticului. În fund, crucierătorul „Rodney”.

ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

Sub conducerea și supravegherea comandanților, străjerii fac patinaj în Cișmigiu.



La Prefectura Poliției Capitalei s'au inaugurat cursurile de mecanică pentru străjeri, în prezența d-lui General Rodrig Modreanu Prefectul Poliției.



DIN LUMEA LARGĂ

Inspectorii de poliție din New-York sunt echipați cu posturi de radio portative, spre a putea primi și transmite ordine la mari distanțe.

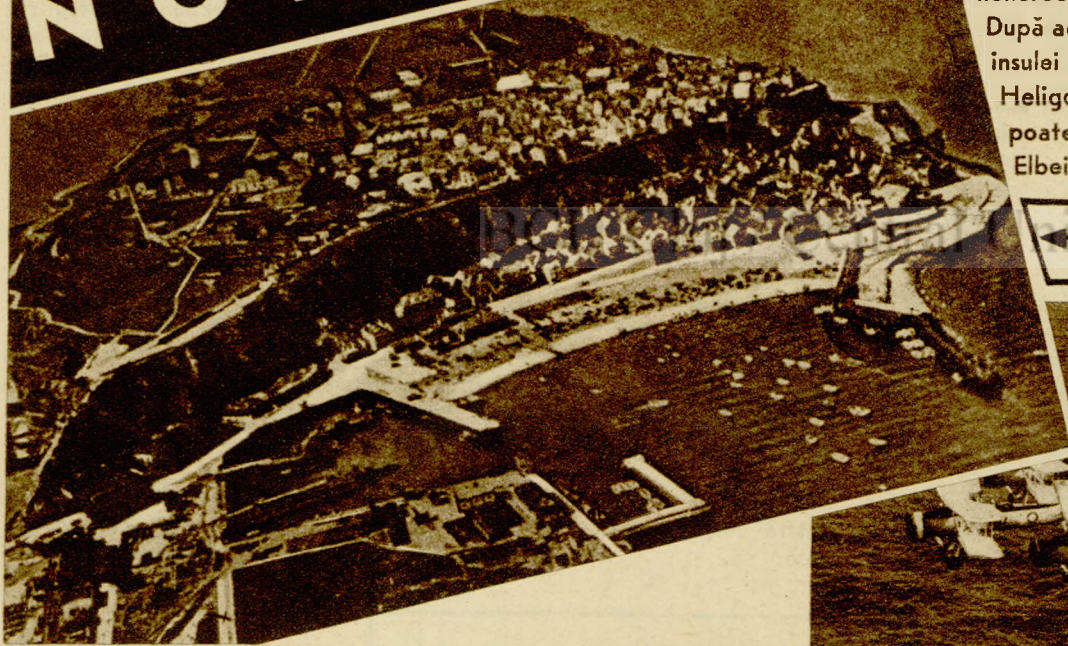
Cu prilejul serbărilor Carnavalului la Texas, d-ra Jean Müller a fost proclamată „Regina Soarelui”.



Punctul Nord al insulei
Heligoland cu falezile.



MAREA BĂTĂLIE AERIANĂ DIN MAREA NORDULUI



De atunci începe un nou regim, insula devenind o fortăreață.

Germania construind cheiuri, pe care le prelungește puțin în apă își amenajează o bază de submarine și de vase de mic tonaj.

În 1914, toți locuitorii au fost evacuați spre Germania. Numai câțiva reușiră să se întoarcă în 1918 în insulă, pe care o găsiră întreagă, deoarece Heligoland nu fusese bombardat, în mod serios niciodată. Cu toate acestea prima mare bătălie navală a războiului trecut — 28 August 1914 — avu loc în apropierea insulei.

Pacea de la Versailles ceru Germaniei să distrugă fortificațiile insulei, și Heligoland deveni din nou un port franc.

Tunelurile, cuiburile de mitraliere și întăriturile fură dărâmate sub supravegherea ofițerilor britanici.

După trei ani, orice fortificație dispăruse, o nouă perioadă de pace, care din nenorocire nu dură decât nouă ani, începu pentru Heligoland.

După acest timp, Reichul denunțând tratatul de la Versailles, ordonă din nou fortificarea insulei a cărei valoare strategică, trebuie să notăm, este foarte mică deoarece Heligoland este prea puțin întinsă pentru a constitui o bună bază aeriană. Ea poate cel mult să servească ca lucrare defensivă destinată a proteja gurile Elbei și ale Wesseralului pe care le comandă.

Heligoland se găsește la treizeci de mile de coasta Germaniei.
Cu toate că este fortificată, ea prezintă un interes strategic redus.



Avioane engleze luându-și zborul de pe un vas port-avion.

Mai multe avioane de vânătoare britanice de tipul „Hawker Hurricane”, prevăzute cu motoare Rolls Royce de câte 1050 de cai putere, având o viteză de 540 kilometri pe oră și putându-se urca în 6 minute și 2 secunde la o înălțime de 4600 de metri.



Heligoland — „pământ sfânt” — este destinată a dispărea de pe hartă. Pământul ei se micșorează mereu. Un atlas geografic din 1652 o reprezintă ca având o suprafață de cinci ori mai mare și având mai multe porturi și orașe.

Acum însă, în fiecare zi falezile se retrag câte puțin din fața mării...

Este interesant să amintim că la Heligoland s'a născut în 1841 poetul german Fallersleben, compozitorul lui „Deutschland über Alles” imnul național al Germaniei.

Bătălia aeriană care a avut loc la 18 Decembrie a readus în actualitate mica insulă din Marea Nordului — întâlnirea avioanelor britanice și germane intrând în istoria războiului cu numele de „bătălia aeriană de la Heligoland”.

În ziua de 3 Decembrie aviația engleză a realizat un raid de recunoaștere deasupra insulei Heligoland, în Marea Nordului, iar la 18 Decembrie avu loc, în apropierea insulei, cea mai mare luptă aeriană de la începutul războiului. Aproape 90 de avioane au luat parte la această „competițiune”, iar cei mai mulți dintre membrii echipajilor britanice primeau chiar în acea zi „botezul focului”.

Stăpânită, în vechime de Vikingi, insula Heligoland deveni apoi posesiunea ducelui de Schleswig-Holstein, apoi, timp de aproape un secol, trecu sub dominația engleză.

Ocupată de Anglia în 1807, după bătălia de la Copenhaga, Heligoland trecu, în mod definitiv, în stăpânirea sa, după tratatul din 1841 și după terminarea războaielor imperiale.

Sub stăpânirea engleză, populația — alcătuită în majoritate din pescari — se triplă ajungând de la 500 la 1500 de suflete.

Locuitorii insulei păstrară privilegiile, obiceiurile și limba lor — un dialect germano-scandinav.

Heligoland — locul de aprovizionare pentru corăbiile de pescuit și pentru vasele de război, stațiune balneară pentru Germani — era un port franc, dar în 1890, Anglia cedă Germaniei mica insulă contra posesiunii africane a Zanzibarului.



André Maginot

OPT ANI DELA MOARTEA LUI

André Maginot

CREIATORUL FORTIFICAȚIILOR CARE APĂRĂ FRANȚA

Intrarea într-o cazarmă de siguranță din imediata apropiere a liniei Maginot.

André Maginot, invalid de război, se îndreaptă spre Parlament.



pentru actele sale de curaj, nu-și dădea încă bine seama de misiunea sa, când rănit grav, trebui să părăsească frontul. Se reîntoarse însă de îndată ce se însănătoși.

La Verdun se deosebi prin îndrăzneală, spirit de inițiativă și inteligență în nu mai puțin de cincizeci de recunoașteri, când într-o bună zi, o nouă rană, de astădată la genunchiu, puse capăt carierei sale militare.

Atunci André Maginot, înaintat la gradul de sergent, invalid de război, își reluă locul său în Camera deputaților.

În 1917 este, nu pentru mult timp, ministrul al Coloniilor în cabinetul Ribot.

Președinte al Comisiunii Armatei în Cameră el păstră întotdeauna legătura cu armata.

nou cataclism îl putea aduce culturii europene, deaceia făcea tot posibilul să ferească lumea de un nou 1914.

Întări armata franceză și plănuî construirea unei linii de fortificații fără egal în istoria omenirii. Văzuse la Verdun avantajele construcțiilor de beton și se hotărî să înconjoare Franța cu o centură făcută din acest material pentru a o feri contra oricărui atac. Credea că această operă va fi și o garanție de pace. Trebuie, poate, să căutăm aci măreția acestui om, imaginea ideală a Francezului.

În afară de siguranța Patriei sale, nu se gândea decât la pacea omenirii.

În acest îndoit scop Maginot hotărî construirea acestei linii de apărare care poartă gloriosul său nume și care este pavăza civilizației de azi. Ultima sa lucrare a fost o expunere asupra dezarmării. Indica aci limita concesiunilor, peste care, după părerea sa, Franța nu putea trece fără a primejdui propria sa existență. Transmise acest document Societății Națiunilor cu intenția de a-și susține verbal ideile în sesiunea din Februarie 1932.

Dar, din păcate, la această dată André Maginot nu mai putea veni la Geneva. Atins de tifos, muri numai după cincisprezece zile de boală. Franța întreagă simțea cât pierde în acest om, unul din cei mai folositori ai epocii noastre și, în tot cazul, unul din cei cari făcuseră cel mai mult pentru apărarea țării.

Fără a fi un personaj „decorativ” al vieții publice, el reprezenta cel mai bine justa imagine a soldatului francez. Toate calitățile acestuia se găseau reunite în Maginot, care deși ministru de război rămânea un simplu cetățean al țării sale, un simplu sub-ofițer, un adevărat Francez

DE câțva timp — mai precis dela începutul actualului conflict — numele lui André Maginot este rostit din ce în ce mai des. El preocupă toată lumea, dela mic la mare, dela civil la militar, dela simplu cetățean la omul politic. În Parlamentul francez se vorbește din ce în ce mai mult că osemintele sale vor fi transportate la Panthéon. Maginot, prezent în mintea fiecăruia, va intra în istorie. Așezarea rămășițelor sale pământești la Panthéon nu ar fi decât expresia recunoștinței pe care, nu numai Franța, dar omenirea întreagă i-o datorează acestui mare francez. Sunt opt ani — 6 Ianuarie 1932 — de când André Maginot, cel mai popular ministru pe care Franța l-a avut vreodată, a închis ochii pentru totdeauna în urma unei boli scurte dar chinuitoare.

Moartea sa prea timpurie — n'avea decât cincizeci și cinci de ani — a pricinuit o sinceră mâhnire în întreaga omenire, un doliu profund poporului francez, care își dădea foarte bine seamă că pierde în bravul André Maginot.

El era cea mai adevărată expresie a spiritului francez, era copilul libertății, fraternității și egalității. Niciodată el nu renunța la vreunul din drepturile sale, dar nici nu se dădea în lături dela vreo datorie de bun cetățean.

Maginot era descendentul unei familii din Lorena, a unei adevărate familii franceze care, cu toată stăpânirea străină, rămase adânc legată de Franța. Încă de tânăr intră în cariera administrativă, unde priceperea și inteligența sa îi câștigă cele mai înalte aprecieri.

La vârsta de 33 de ani (1910) s'a ales deputat al Departamentului Bar-le-Duc, iar trei ani mai târziu fu numit subsecretar de Stat la Ministerul de Război, unde rămase până la 1914 când, socotind că un om tânăr nu trebuie să se folosească de titlul său de deputat într-o epocă în care mii de oameni mor pentru salvarea patriei, plecă pe front ca voluntar fiind vărsat la al 44-lea regiment de infanterie. Astfel din subsecretar de Stat el deveni un simplu soldat.

Dar André Maginot nu avu mult noroc în cariera armelor.

Citându-l de mai multe ori în ordinul de zi, generalul Pétain sau mareșalul Joffre știau că acest soldat va fi odată o mare personalitate. Poate că Maginot, decorat cu Crucea de Război



André Maginot rostește la Verdun, în prezența Raimond Poincaré, un discurs aniversar.



În timpul marilor manevre din anul 1932 pe câmpul dela Coelquidan. Dela stânga spre dreapta: Mareșalul Pétain, Andre Maginot, Millerand și Boissoudy.

În cursul anilor următori fu de mai multe ori și în cabinete diferite, ministru de război.

În această calitate realizează cele mai însemnate reforme: prelungirea serviciului militar, soluționarea problemei foștilor combatanți și construirea liniei de fortificații dela Est, proiectată mai de mult de Paul Painlevé.

Maginot fu ministru de război în cabinetul în care Aristide Briand, campionul pacificării Europei, era șeful Departamentului Afacerilor Străine.

Cunoștea foarte bine ororile războiului și pericolul pe care un

care fără să șovăiască își riscă viața pentru victoria idealurilor patriei.

Dar, fiindcă idealul Franței de azi este în mod indisolubil legat de cel al lumii civilizate, linia Maginot nu este numai o proprietate națională franceză, ci este o operă care aparține întregii lumii.

Pentru aceasta, André Maginot va apare generațiilor viitoare ca un salvator al civilizației europene.

D.

Provizii de iarnă

P E N T R U V A R Ă

Ghiața artificială ce se prepară în fabrici speciale, este întrebuințată vara și în alimentație. Dar cantitățile pe care le produc aceste fabrici nu sunt suficiente pentru consumul normal. Deaceia s'a permis și întrebuințarea gheții naturale în scopuri industriale, — mai puțin curată și mai totdeauna plină de microbi.

În fotografiile alăturate vă prezentăm, în imagini, modul de dobândire și conservare a gheții naturale, în București. Subliniem că astăzi singurul loc de unde se mai scoate iarna gheață este lacul Fundeni, toate celelalte lacuri fiind asanate și scoaterea gheții din ele interzisă. În curând însă va dispărea și lacul Fundeni, căci opera de asanare a lacurilor va continua și aci. Iar dacă această pagină vă va părea prea „friguroasă”, gândiți-vă că la vară această gheață vă va face plăcere.

L. B.

1. Cu ajutorul cailor, blocurile de gheață sunt cărate la deal, până la locul depozitării lor.

2. O groapă uriașă este destinată depozitării gheții. Blocurile odată ajunse aici, sunt așezate în straturi bine ordonate. După ce groapa este umplută cu gheață, ea se acoperă cu paie și stuf și rămâne așa până la vară.

3. Echipa de lucrători, înarmați cu topoare bine ascuțite, taie blocuri de gheață din apele înghețate ale lacului Fundeni.

4. Gheața este scoasă din lac și dusă pe niște „îghiaburi”.



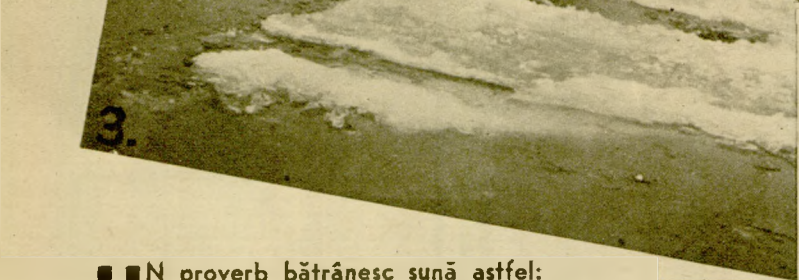
1.



2.



3.



4.

UN proverb bătrânesc sună astfel:

„Pregătește-ți vara sanie și iarna căruță”.

Și nicăieri acest proverb n'are o aplicație mai bună decât la pregătirea proviziilor de gheață pentru lunile de vară. Gândiți-vă numai la bieții locuitori ai Argentinei, cari mor azi de insolație și căldură. Ce s'ar face ei dacă n'ar avea la dispoziție băuturi reci și în special gheața, și câte victime în plus n'ar fi făcut căldura, dacă n'ar fi existat gheața.

Dar nu trebuie să mergem atât de departe. Aduceți-vă aminte că acum doi ani, într-o vară cu soare arid, Bucureștiul a rămas fără gheață. Ce scandal și proteste s'au iscat atunci, din cauza lipsei acestui produs, tot atât de important ca și un aliment de prima necesitate.

Este cam „rece” acum să vorbim de gheață și de întrebuințarea ei pentru răcorirea noastră când suntem și așa îndeajuns răcoriți, de nu știu câte grade sub zero. Dar proviziile de gheață pentru vară, trebuiesc făcute depe acum.

ACOLO UNDE DOISPREZECE ANI SUNT MAI PUȚIN DECÂT O ZI A NOASTRA

**„Renunțarea este cea mai grea
virtute”, spun călugării
franciscani**



CA să pătrunzi tainele unei mănăstiri nu este lucru ușor. Și cu toate acestea, nu este vorba de taine așa cum poate le înțeleg cei mai mulți dintre oameni. Călugării n'au nimic de ascuns. Ceea ce ce-i face însă să împiedice pe nepoftit să le cerceteze viața, este o pudoare impresionantă în simplitatea ei.

← In dominourile lor albe, călugării se îndreaptă, străbătând monumentalele coridoare, spre biserică.



Poarta mănăstirii franciscane din Aigubelle.



↑ Principalul clopot al mănăstirii e instalat într-o micuță capelă. Înaintea fiecărei slujbe e tras de doi călugări.

← In refectoriul mănăstirii, înainte de începerea mesei călugării își spun rugăciunile și se pleacă adânc unii în fața altora. Dominourile albe și negre, în cadrul zidurilor cenușii, fac o impresie covârșitoare.



Curățenia e unul din preceptele cele mai severe respectate în mănăstire.

Viața călugărului franciscan trece în muncă și studiu. Iată un aspect al sălii de lectură. Înainte de începerea lucrului, călugării se roagă.

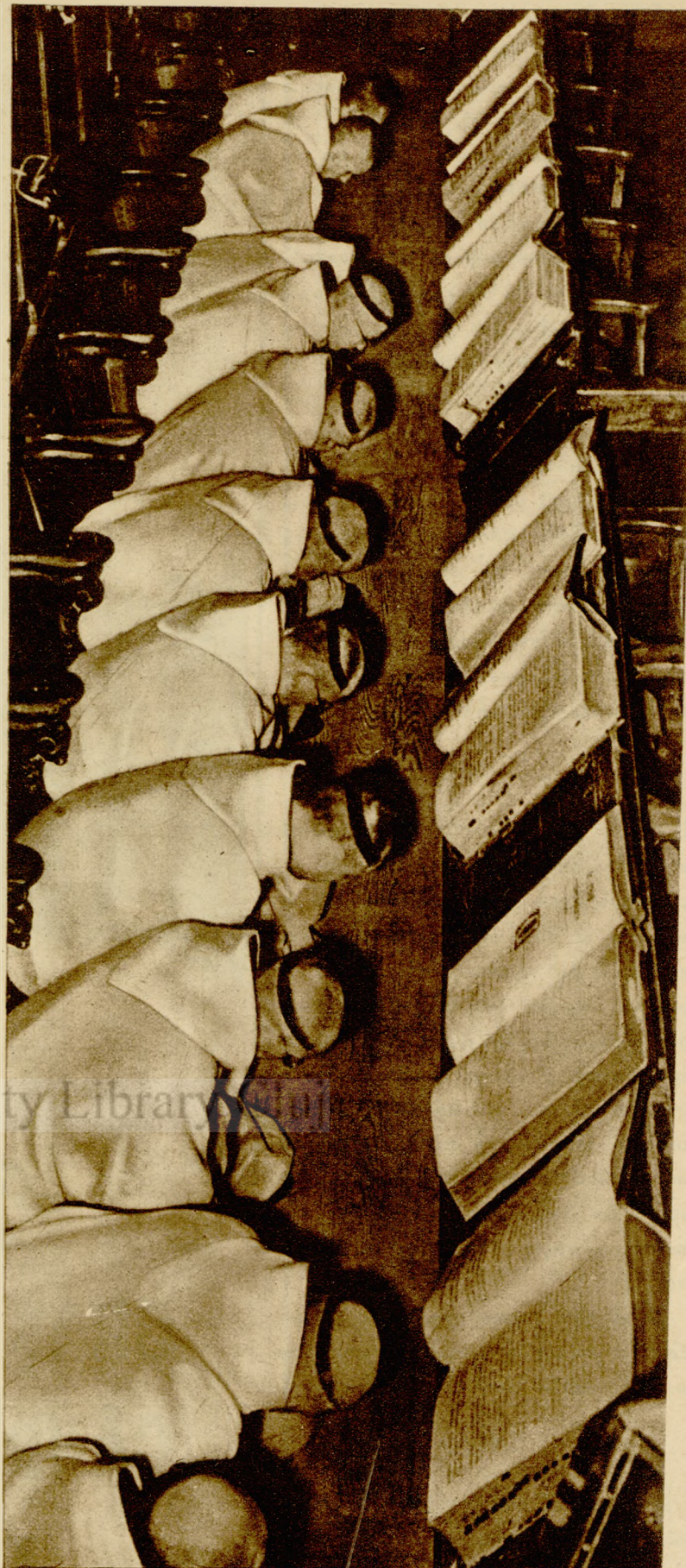


Reportagiile din mănăstiri, mai ales din acelea ale faimoaselor ordine catolice, sunt aproape imposibil de făcut. Îți trebuie nenumărate autorizații, pentru a putea împărtăși, o vreme, viața aspră, austeră, a călugărilor și nu mai vorbim că trebuie să te bucuri de o favoare cu totul specială, pentru a putea lua și fotografii, în interiorul mănăstirii. Un reporter fotograf a obținut totuși

această favoare, reușind să petreacă câteva săptămâni în mănăstirea ordinului franciscan din Aigubelle, în Franța. Documentele fotografice obținute sunt senzaționale.

În mijlocul tumultului lumii de astăzi există insule de acest fel, în mai toate țările lumii, unde oamenii nu se gândesc la război și violență, ci la bunătate, iertare și mântuirea sufletului. Din moment ce treci pragul unei asemenea mănăstiri, ți se pare că pășești în altă lume, ireală. Parcă sgomotele din afară nu sunt în stare să treacă zidurile mănăstirii. Dacă afară e cald, găsești înăuntru răcoarea înviorătoare; dacă afară e ger, găsești căldura trebuincioasă. Dacă afară e foame, sărmanul va găsi oricând un colț de pâine și dacă până în pragul mănăstirii sufletul ți-e sbuciumat și chinuit, în clipa în care l-ai trecut, fii sigur că vei fi liniștit.

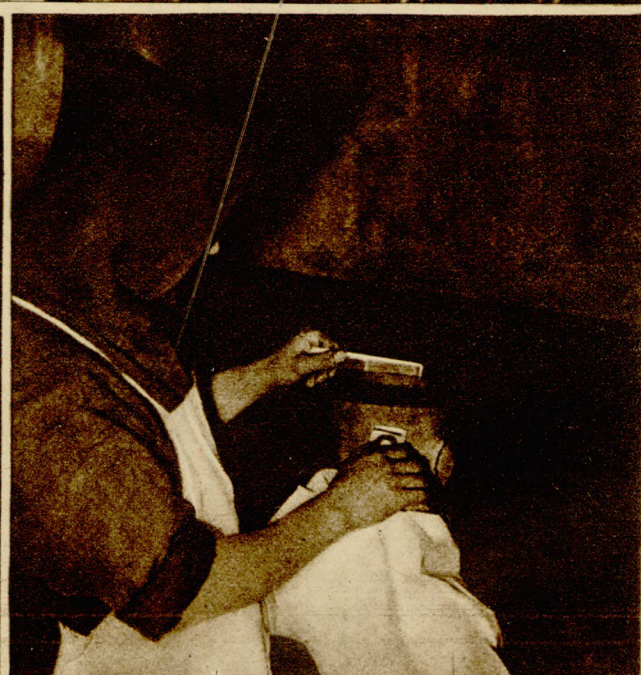
Deși viața în cuprinsul mănăstirii franciscane este intensă și covârșitoare, totuși ea nu cuprinde nimic senzațional, care să poată fi comentat. E viața unor oameni disciplinați, drept credincioși, iubitori de dreptate, adevăr și bunătate. Socotim că în locul oricărei alte explicații, nimic nu poate fi mai interesant decât cercetarea imaginilor, cari fixează existența acestor sfinți ai zilelor noastre.



Se roagă,



Absolut toate nevoile mănăstirii sunt îndeplinite de călugări. Există călugări mecanici, călugări tipografi, croitori, etc.



Un frate frizer aranjează tonsura tuturor.

RBEA cu inevitabilele „Hotel Palace” și „Strada Carol” trăește clipe emoționante. În vederea importantului eveniment, cetățencele au izbutit, numai după ce au ventilat amenințarea cu „mă întorc la mama”, să-și convingă soții că trebuie neapărat să le facă o rochie nouă,

dacă nu de alta, dar cel puțin să plesnească Piscopeasca. Notabilitățile n'au atâta emoție decât în ziua de 10 Mai, iar negustorii sunt bucuroși de dever. Ofițerii subalterni și-au luat acoturi din soldă și-și scot din naftalină uniforma cea nouă. Șeful gării, ca unul care va da primul ochii cu selecții oaspeți, e deplin conștient de înalta sa misiune. Camionagii ar vrea fiecare să aibă deosebita cinste să ducă decorurile și costumele trupei dela gară la teatru.

ONUL

E un biet vagon de clasa III-a împărțit în compartimente, adevărate cutii de chibrituri. Claie peste grămadă stă în el trupa și dacă ar avea urechi câte nu i-ar fi dat vagonului să audă! Așezați doi oameni care să întreție cele mai cordiale legături de prietenie într'un spațiu redus și vă veți convinge că este imposibil să nu izbucnească o ceartă între ei. Inchipuiți-vă acum douăzeci de actori stând câte odată luni întregi, într'un spațiu de vreo câțiva metri pătrați. Ce noroc au artiștii că vagonul nu poate vorbi!

Șeful gării îi face „vagonului de artiști” o deosebită onoare garându-l pe o linie moartă, chiar în fața peronului.

DIVA

Vă încredințez dela început că în turneu, diva e cu adevărat imposibilă. Nimic nu-i place, nimic nu-i pe gustul inimii ei. Terasamentul căilor ferate române e „infect”, colegii „ambetanți”, iar mâncarea dela restaurant „de aruncat la canal”. De obicei își ia cu ea un câine arțăgos, care se dă teribil la rochiile și pantalonii celorlalți membri ai trupei. Când își face apariția în oraș, diva își dă aere de par'că ar fi într'o colonie de condamnați. În fiecare zi se plânge impresarului că e de „o constituție slabă” și că nu poate suporta „trambalarea”. Dacă după terminarea spectacolului nu i se aduc flori ca la o mireasă moartă și nu i se deshamă caii dela trăsură care o duc dela teatru la gară, diva spune: „Să faci teatru cu provincialii!”

IMPRESARUL

A avut grije să împodobească provincia cu afișe: „E o rușine să nu veniți să vedeți piesa X”! Cum sosește într'un oraș, ține restauratorilor următorul logotip: „Aveți deosebita cinste să hrăniți astăzi pe celebrul artist Chichinescu. Vă dați seama de onoarea

Sosește trenul!

ce vi se face; să faceți o reducere de 50% la consumații”.

Impresarul nu doarme de fel.

În miez de noapte, în concertul sforăiturilor generale, impresarul coboară ca o fantomă în gări pierdute la puncte de intersecții și împreună cu acarul de serviciu, decuplează vagoanele. Se urcă din nou și cu gesturi părintești acoperă cu pleduri vre-un picior sau vreo mână descoperită. Nu de alta, dar dacă vreunul îi face „fasonul” și se îmbolnăvește tot mai în drum!

Tot timpul turneului, impresarul are greaua sarcină de a împăca „și capra și varza”. În fiecare zi blestemă minutul când i-a venit ideea să ia pe „cutare” în turneul care „o să-i scoată peri albi”!

După reprezentație, la restaurant, văzând trupa înfulecând de zor, remarcă invariabil: „Nu e bun teatrul! Nu e bun? Ce vă pasă?”

FATA ȘEFULUI DE GARĂ

A doua zi dis-de-dimineață, când încă orașul doarme după „petrecerea” de aseară, trupa se imbarcă pentru a-și continua colindul. Artiștele au fețele devastate, iar artiștii vorbesc răgușit. Singură, fata șefului de gară, cu o mușcată prinsă la ureche, privește dela fereastră plecarea caravanei. O invidiază, cuprinsă de un subit „dor de ducă”.

În urma vagonului au rămas câteva cutii de conserve, coji de ouă și cutii de pudră.

IOAN MASSOFF

Pe linia moartă.



Intim ORAȘ DE PROVINCIE CÂND VINE UN TURNEU TEATRAL...



Bogdan Petriceicu Hașdeu

S'AU împlinit mai bine de treizeci de ani dela moartea celui care a fost Bogdan Petriceicu Hașdeu, acel spirit bogat și plin de taine, omul care a călătorit pe cărări desfundate numai de el și care îndrăgea realizările mari.

Dar cine mai citește azi, sau măcar răsfoiește opera aceluia ce a fost părintele filologiei române, unul din polemiștii de seamă, istoricii și dramaturgii noștri?

— **Procesul intentat de descendenții scriitorului succesorilor lui Bogdan P. Hașdeu. — Starea jalnică a castelului din Câmpina.**—



Pe patul morții.



Bogdan Petriceicu Hașdeu.

Cu durere trebuie să spunem că peste omul care a răspândit cu o uluitoare dărnice atâta știință, pe drumuri croite de îndrăzneală, peste acest talent uriaș, ce se bucura de un mare prestigiu printre contemporani, s'a așternut uitarea în mai puțin chiar de 25 de ani.

În testamentul său, Bogdan Petriceicu Hașdeu a precizat că „d-lor Ciocazan și Iuliu Dragomirescu las exclusiv exercitarea dreptului legal de proprietate asupra operelor mele literare și științifice, rugându-i însă să depună sumele ce le vor reveni la Cassa de Depuneri, din care cu vremea să se ajute lucrări literare și științifice cu caracter spiritual și liber evanghelic, pe cari le vor afla muritorii”.

Legatarii, — la cari se adaugă și Tudor Rădulescu, fost funcționar la Cassa de Depuneri din București și femeia Anica Manolescu, îngrijitoarea lui Bogdan P. Hașdeu, cărora le revenea o parte din cealaltă avere a defunctului, — n'au executat încă nimic din gândul și dorința marelui lor prieten, care a avut o nesfârșită credință în ei pentru continuarea operei sale.

De altfel, testamentul lui Bogdan P. Hașdeu este contestat de către baronul Erwin P. Hașdeu din Cluj și locotenentul Ștefan P. Hașdeu din București, descendenți ai scriitorului, cari au și intentat un proces succesorilor lui, proces ce se judecă de mai multă vreme înaintea secției I-a a tribunalului Prahova.

În procesul acesta, — figurează reprezentanții asociației „Ateneul

Bogdan Petriceicu Hașdeu" din Câmpina, în locul d-lui Constantin N. Ciocazan, care și-a dat partea sa de succesiune acestei asociații, d. Radu T. Rădulescu din Alba Iulia, T. Rădulescu și Ana Maria D. Luca, ca fii și fiică a lui Tudor Rădulescu, decedat, iar în locul femeii Ana Manolescu figurează moștenitorul lui Ion Sărulăanu din comuna Vernești, județul Buzău, care fusese căsătorit cu îngrijitoarea scriitorului, Ștefan Florian Sărulăanu prin tutearea sa, d-na Sabina Sărulăanu din Ploiești.

În acțiunile intentate de baronul Erwin P. Hașdeu și locotenentul Ștefan P. Hașdeu, descendenții marelui scriitor arată că acesta încetând din viață la 25 August 1907, a lăsat un testament olograf făcut cu zece zile înainte de a se stinge din viață, prin care anulând testamentul său autentic făcut la 24 Noembrie 1906, a lăsat întreaga sa avere, alcătuită din castelul din Câmpina, împreună cu atenansele, mobilierul și obiectele de artă aflate înăuntru și manuscritele scriitorului, nepoților lui, dându-le numai în sarcină câte un legat pentru femeia Anica Manolescu și Academia Română. Testamentul olograf din 15 August 1907 de care tribunalul Prahova a luat act la 18 Octombrie 1907, a fost însă sustras de către autori necunoscuți dela tribunal. Descendenții lui Bogdan Petriceicu Hașdeu aflându-se însă, în clipa deschiderii succesiunii, în teritoriile alipite după războiul mondial, și n'au avut deci posibilitatea să se intereseze de succesiune, aceasta a fost atribuită executorilor testamentari, în același timp legatari, lăsați prin primul testament autentic, pomeniți mai sus, cu atât mai ușor că cel de-al doilea testament a dispărut.

PARAGINĂ ȘI UITARE

Desigur că pe noi, toată această luptă juridică ce se desfășoară între executorii testamentari și descendenții scriitorului înaintea tribunalului Prahova, — luptă ce se târănează de ani de zile într'un proces ce pare fără de sfârșit, dintr'o amânare într'alta, ne interesează prea puțin.

Interesează doar faptul trist din cale afară că în scurgerea unui timp mai puțin de

treizeci de ani dela moartea marelui Hașdeu, — căci situația aceasta nu dăinuiește doar de eri, de alaltăeri! — castelul se găsește într'o completă ruină! Cine s'a abătut pe la Câmpina, a încercat o amară dezamăgire văzând în ce hal de ruină se găsește. Totu-i păraginit, distrus de ruina războiului. Zidurile sunt scorțite, nimicite.

Castelul, un adevărat sanctuar, din care își făcuse sălașul marele savant, e azi o ruină, deși fusese destinat să fie păstrat cu deosebită grijă. Iată chiar prevederea testamentară a lui Hașdeu:

„Executorii testamentari, cari devin și legatari universali, vor consacra castelul unui *cult spiritual*, transformându-l într'un *templu* sau *muzeu*, cum vor crede mai bine în majoritatea domnilor lor, sezizând intențiile și credința mea”. Nici una din aceste prescripții n'a fost respectată, deși pentru întreținerea castelului, legatarii erau autorizați să vândă mobilierul și obiectele casnice — cruțând lucrurile sacre, cât și atenansele castelului cu terenul lor, — „realizând astfel o sumă al cărei venit, unindu-l eventual cu venitul operelor mele, va fi indelutător pentru acest scop” (Prevedere testamentară).

Azi, mobilierul și obiectele casnice au fost părăduite împreună cu obiectele care au fost scumpe unui suflet mare și sincer. O parte ar fi fost chiar vândute cu toba... spre a acoperi cheltuielile fiscoale, altă parte ar fi fost furată în timpul ocupației... Altă parte ar fi fost la adăpost — pare-se — în casele unora dintre executorii testamentari și cari sunt gata — se spune, — să le restituie.

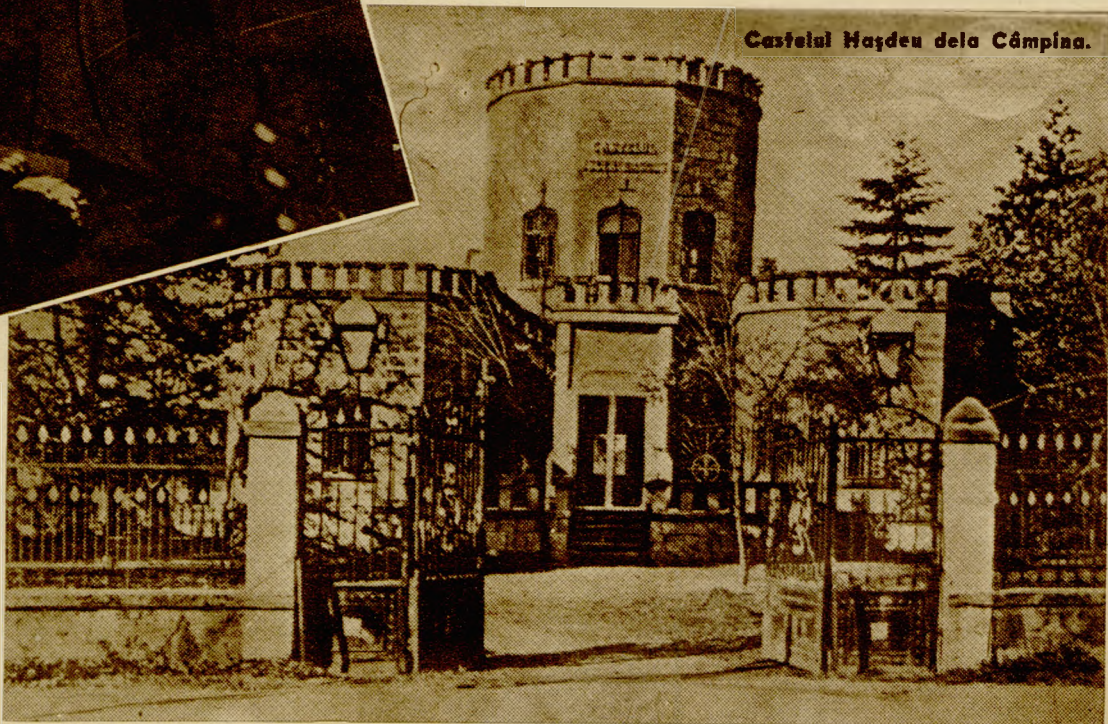
În castel au mai rămas, doar, scheletele de lemn a două canapele și a două fotolii, (asta acum câțiva ani: or mai fi rămas oare și astea?) către cari caută duios privirea blândă a Celui ce a predicat sărăcia și iubirea... și care, de sus, de sub cupola primei încăperi — altar misterios — binecuvântează îngăduitor sdrențele strălucirii trecute!

DESTINAȚIA OPERELOR LITERARE

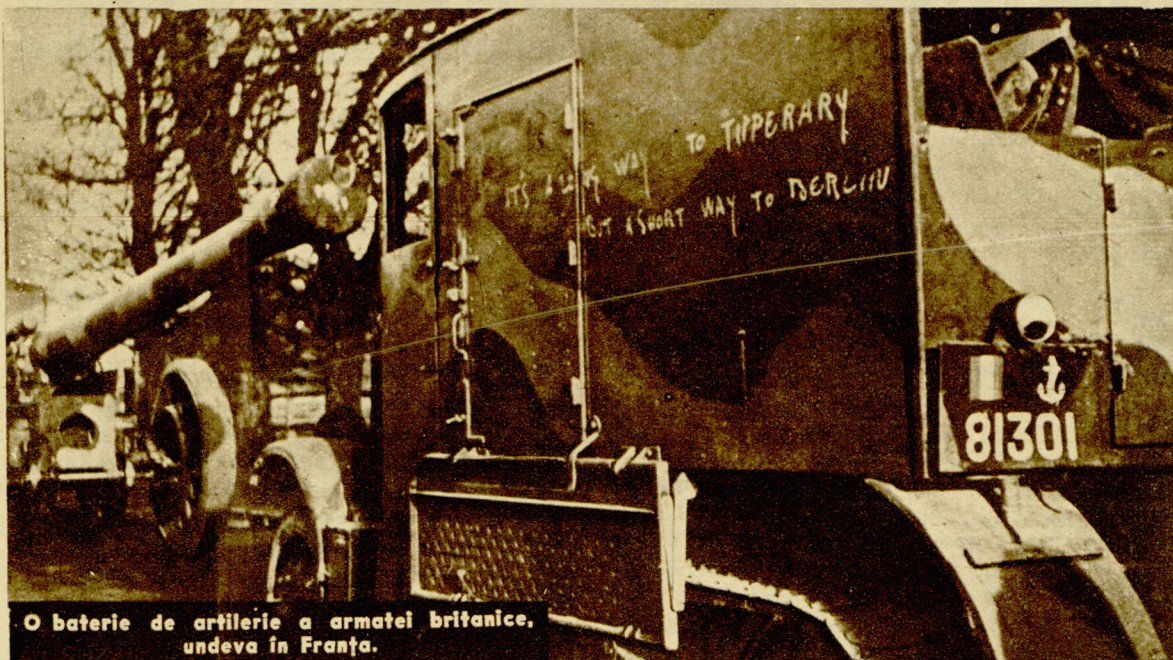
Cât despre proprietatea literară și științifică, nu se știe nimic.

Totuși, se pare că au început să se producă câteva fapte. Astfel — așa după cum am pomenit și mai sus, — d. Constantin N. Ciocazan, avocat din

(Cont. în pag. 12-a)



Castelul Hașdeu dela Câmpina.



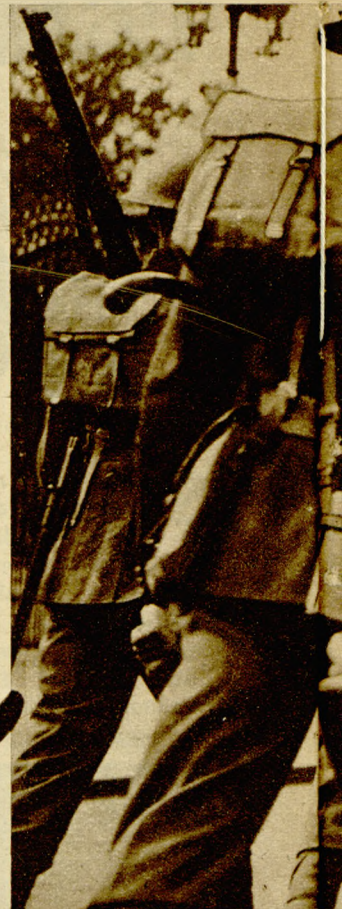
O baterie de artilerie a armatei britanice, undeva în Franța.

A MICIȚIA franco-engleză datează de o jumătate de secol, alianța militară nu numără însă decât douăzeci și cinci de primăveri.

Vara, mașini și autocare pline de vizitatori „de peste Canal” străbat șoselele și orașele Franței atât de vestite prin frumusețea lor. Iarna, Coasta de Azur este „asaltată” de personalități britanice. Ducele și Ducesa de Windsor, doamna Mendl, cunoscuta filantroapă sau Aga Khan sunt obicinuiții acestor locuri. Dar toți aceștia nu sunt decât civili. Militarii lipsesc, ei vin rar și numai cu ocazia unei parăzi sau unei ceremonii solemne.

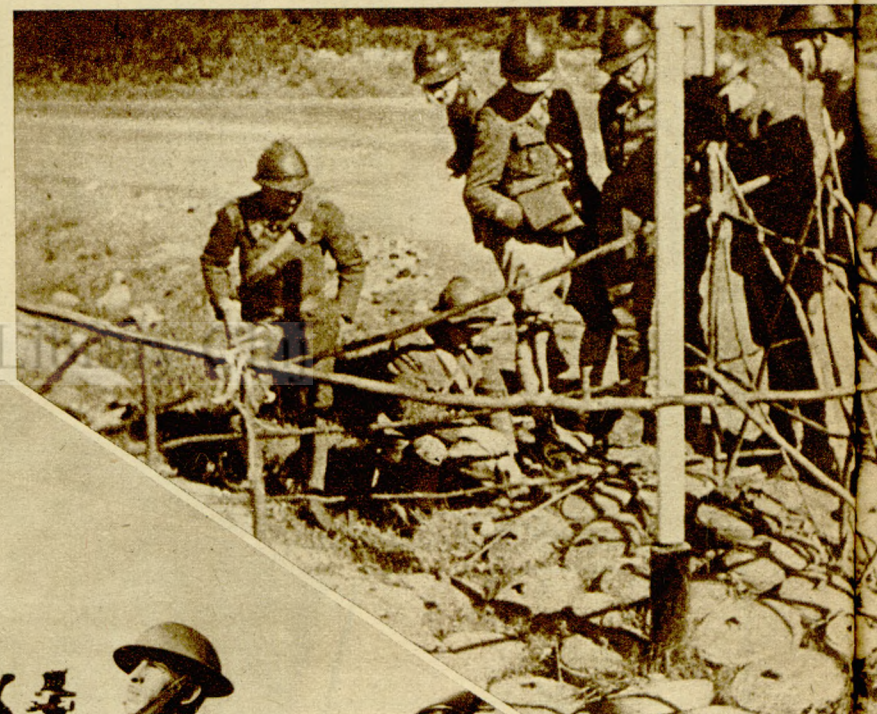
Anul trecut, pentru prima dată după victoria din 1918 trupele engleze au defilat alături de cele franceze cu ocazia sărbătorii de la 14 Iulie. S'a rezervat soldaților englezi o primire grandioasă.

Sobra în linii generale, primirea a dovedit totuși sincerele sentimente care animă cele două popoare unite pentru totdeauna, atât în bucurii cât și în suferințe.



"TOMMY & POILU"

LUPTĂ COT LA COT CUM TRĂESC SOLDAȚII BRITANICI PE FRONTUL FRANCEZ



Instrucția tunarilor este făcută cu cea mai mare severitate.

În pădurea dela Warnan examinează minere

Trupele britanice au venit să respecte întocmai ca în 1914 care le-a luat țara lor fără Primirea de data aceasta strălucită și călduroasă ca și cinci de ani, cu singurele mamele franceze numesc „nouii noștri copii”, cuvânt sentiment impresionant, a fost știu astfel fiii bine îngriji. Totuși soldații englezi au dus care le sunt specifice. Fără ori surprinși, cu toate că facă, cât mai mult posibil. De câțva timp posturile nu transmit lecțiuni în limba germană, altele serioase, în cunoștințele soldaților francezi lui Shakespeare.

Pe de altă parte, Ministerul a distribuit trupelor dicționare, cuvintele și expresiile curente. Astăzi, mai mult de 200.000 soldați britanici, în afară de nari, luptă pe frontul francez. Am putut cerceta, puțin timp, pe batanții ai libertății” (după un

BUCĂTARIA ȘI ON

Un factor important în viața pe front este alimentația și

VESELIA PE FRONT

Bine hrăniți, îngrijiți și îmbrăcați „tommy” au un moral excelent. Scoțienii însă sunt puțin necăjiți, au o mică nemulțumire, ultimile ordine a suprimat, din motive de economie, fusta, celebrul „kilt” scoțian.

„Un scoțian fără fustă, zic ei, nu mai este un adevărat scoțian”.

Acest „kilt” dădea deseori loc la amuzante anecdote :

Un țăran vede intrând în satul lor o trupă de scoțieni. Speriat, fugi la primărie strigând:

„Știți! Englezii ne trimit o armată de femei bărboase!”

Artileriștii se întrec în glume și în bună dispoziție cu infanteriștii. Astfel, pe un tun care se îndrepta spre linia de bătaie era scris :

„Merg ca și bătrânul Chamberlain, dar nu sunt o umbrelă”.

Câteva zile mai târziu acelaș regiment primi noi recruți, cari abea sosiți pe front erau încă zăpăciți de cele văzute.

Unul dintre noii veniți plimbându-se în dosul



Infanteriști francezi
germane.

din nou pentru a
angajamentele pe
de aliații săi.

fost tot atât de
de acum douăzeci
deosebire că acum
soldații britanici
acestea exprimă un
femeile engleze își

us cu ei obiceiuri
zii sunt de multe
are caută să satis-
pe noii camarazi.
ceze de emisiune
gleză, unele humo-
tru a perfecționa
în domeniul limbei

englez de Războiu,
pe, în care se găsesc
din limba franceză.
de „tommy”, —
caviatori sau mari-

viața acestor „com-
dii numește „Times”).

CONFORTUL

unui soldat plecat
și poate nu atât

mâncarea propriu zisă, cât
băutura.

Știm că „pale-ale-ul” și
„stout-ul”, două varietăți de
bere englezească sunt foarte
apreciate de soldații brita-
nici. De aceea intenționa
franceză a fost grija în
aprovizionarea cu bere. Ea a
constituit stockuri tot așa de
mari ca și cele de „pinard”,
vin roșu, băutura națională a
francezilor.

S'a făcut și o rezervă de
ceai, care continuă să fie
băut de britanici în aceeaș
proporție ca și înainte de
războiu, cu o singură dife-
rență totuși: în loc de a-l
bea la cinci, îl beau la patru,
și astfel, tot timpul cât va
dura războiul, celebrul „the
five o'clock tea” va fi des-
mințit.

De multe ori cele două
băuturi naționale — ceaiul și
vinul — dau loc la scene
amuzante. Să vă povestescuna:
Un grup de artileriști francezi
se întâlnesc la cantină cu un
grup de „tommy”.

Unii cereau vin, alții ceai.
După puțin timp cele două
grupe se despart fiecare plecând
la unitatea sa. Aci însă, nu mică fu
mirarea când Francezii găsiră
gamelele lor pline cu ceai, iar
Englezii pline cu vin.

Indignarea fu atât de mare încât
unul din soldații francezi exclamă :

„Cu siguranță că dacă m'ar vedea
mama, ar crede că sunt bolnav”.

Probabil că și Englezii fură nemulțumiți de
această întâmplare, desigur că și mamele lor ar
fi judecat la fel cu cele franceze, ele ar fi însă
liniștite dacă ar vedea minunatele „rulante” ce însoțesc

escadrilele lui R. A. F.

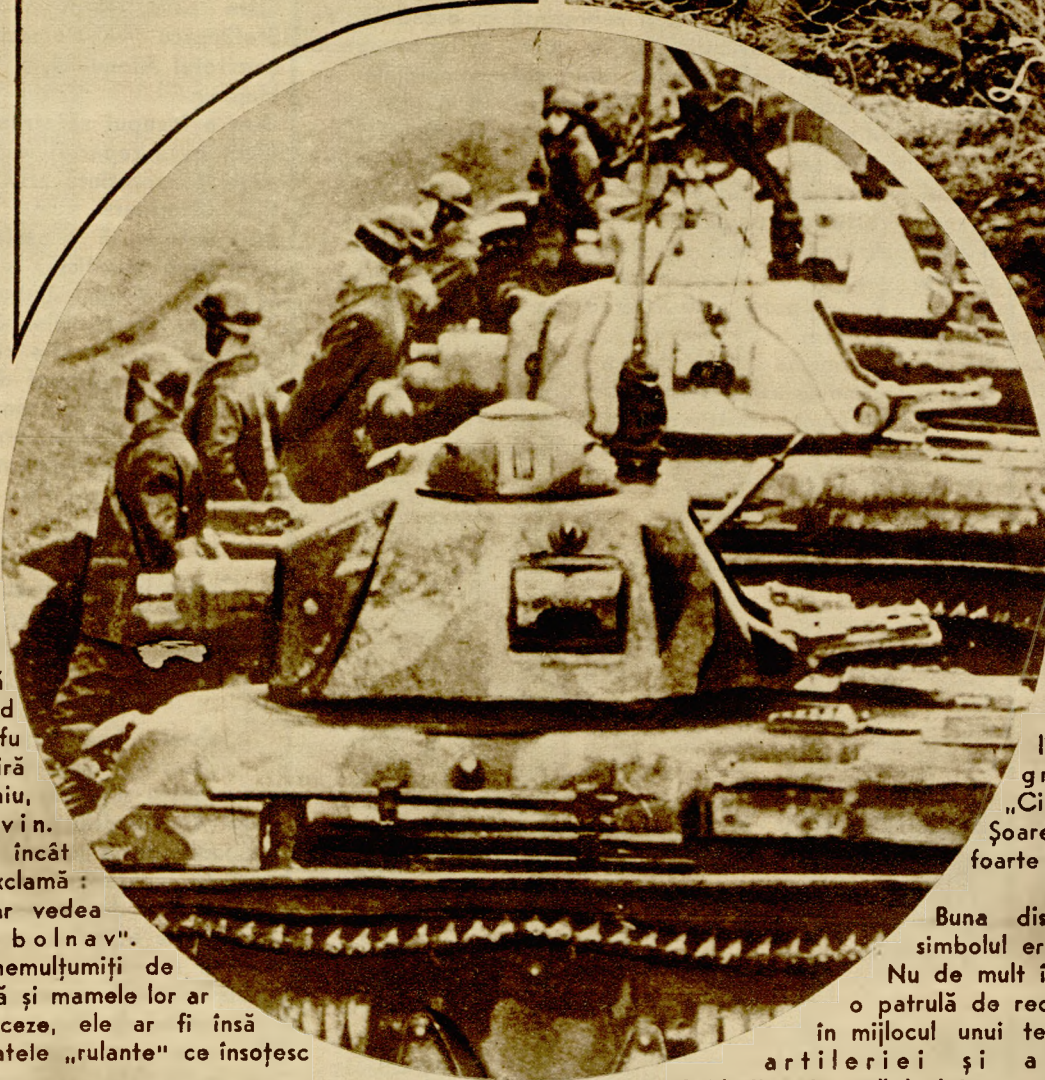
Aceste bucătării folosesc un singur fel de combustibil: gazul. Ele pot
ține mâncarea caldă timp de douăzeci și patru de ore.

Pentru a preveni o eventuală lipsă de alimente, Federația Națională a
Femeilor Engleze, care grupează 6000 de secțiuni și mai mult de trei

sute de mii de menajere a hotărât să fabrice în serie dulceață și
conserve, transformând parcurile de flori în grădini de zarzavat.

↑
„Tommies” au
debarcat
la Cherbourg
și se îndreaptă
spre front.

Patrulă de obser-
vație camuflată pe
frontul francez.



←
O companie de tankuri ali-
niate pe șosea, undeva pe
frontul de West.

liniilor zări un soldat care contempla
groapa făcută de un obuz.
„Cine a făcut aceasta?” întrebă el.
Șoarecii, răspunse cel întrebat. Sunt
foarte mulți pe aci! Să te păzești de ei.

Buna dispoziție devine de multe ori și
simbolul eroismului.

Nu de mult într'un sector apropiat de linia de foc,
o patrulă de recunoaștere părăsi adăpostul și ajunse
în mijlocul unui teren descoperit, răscolit de focurile
artileriei și al mitralierelor dușmane.

Soldații ezitau să înainteze, atunci căpitanul se apropia de un
locotenent și-l antrenă spunându-i o anecdotă.

Deodată, părănd că nici nu observe locul unde se găsesc, căpitanul zise :

„Ei bine băeți nu veniți cu mine să facem o mică plimbare ?”

Iată câteva adevăruri asupra vieții englezilor ce luptă, atât de eroic, pe frontul francez.
Bine tratați, bine întreținuți, cu un moral excelent ei nu se pot îndoi
asupra soartei lor.

A. B. D.

RAZBOIUL MINELOR

PRIMA ARMĂ SECRETĂ A RĂZBOIULUI

În marele oraș neerlandez în care războiul pare a pătrunde din ce în ce mai mult, în care străzile nu mai au acea animație caracteristică de acum câteva luni, în care portul, acest sgomotos și majestos port, este aproape mort, în Rotterdamul, în care se vorbește toate limbile și în care se tratează toate felurile de afaceri, problema zilei de mâine ocupă acum pe toți locuitorii: este problema războiului minelor. Acest războiu al minelor este mult mai periculos pentru neutrii decât pentru beligeranți. Nu urmăresc un studiu documentar. Mă voi limita, în reportajul de față, să povestesc convorbirea pe care am avut-o acum câțva timp cu un ofițer olandez.

— Acest războiu al minelor nici nu poate dura, îmi zise el. De altfel nici nu cred în eficacitatea minelor magnetice. În primul rând ele sunt cunoscute de mult și apoi cu siguranță că s'au găsit mijloace pentru a face inexistent sau cel puțin pentru a micșora pericolul lor.

— Dacă avioanele și hidroavioanele sunt însărcinate să așeze aceste mine, nu credeți că și submarinele ar putea face acest fel de lucru?

— Nu... Dacă am examina chestiunea cu toată atenția am vedea nu numai greutatea pe care ar întâmpina-o submarinele sau vasele puitoare de mine atunci când ar vrea să le așeze, dar și propriul lor risc atunci când ar îndeplini operația de fixare.

— Vorbind cu un expert naval german, continuă ofițerul olandez, aflai că amiralitatea germană are acum cu totul alte metode de luptă decât în 1914-1918. Nu-mi spuse mai mult, dar îmi recomandă să citesc „Anuarul Marinei”.

— Încă din 1938, Germania construia avioane și hidroavioane speciale care puteau sbura la o înălțime foarte mică lăsând în mare mai multe mine magnetice: erau aparatele Dornier cari se construiau pe malul lacului Constanța.

Este cert că azi, când Germania vrea să-și asigure supremația în Baltica ea va întrebuința, cel puțin în această mare, aceste noi tipuri de avioane. Acesta este unul din aspectele pe care îl prezintă războiul minelor. Experiențele cu minele magnetice au fost cunoscute de mulți ani. S'a făcut greșala de a se crede că acest fel de războiu este irealizabil în practică, că minele magnetice nu sunt decât produse ale imaginației și că n'au nici o eficacitate. Evenimentele ne-au demonstrat tocmai contrariul.

Din 1932 și până la venirea noului regim german la putere, inginerul Dornier lucra în uzinele pe care Rușii le instalaseră la Kronstadt. Germania trimise vreo cincizeci de specialiști pentru a urmări lucrările. În fruntea delegației se afla faimosul inventator al creionului incendiar, Herninquel.

Începând din 1937, data la care Germania începe în mod oficial reînarmarea sa, Dornier își strămută activitatea în uzinele clădite pe malul lacului Constanța.

În timp ce aviația terestră urmărea construirea de aparate cât mai ușoare, Dornier nu se ocupa decât de avioane și de hidroavioane gigantice pregătite special pentru acest războiu al minelor. Aceste metode ale războiului modern prezintă o mare amenințare atât pentru navigația comercială cât și pentru marina de războiu. Depozitarea minelor se poate face oricând, la orice distanță de coaste, pe o suprafață nelimitată și foarte repede. Încercările avioanelor Dornier s'au făcut îndeosebi în largul portului Wilhelmshafen în timpul anului 1938-1939.

Aceste avioane au un dispozitiv special pentru lansarea minelor. Greutatea unei mine poate varia dela 125 de kilograme până la 500 de kilograme. Ele sunt foarte periculoase căci sunt pline cu materii explozibile.

Un Dornier — 17, poate transporta 2-3000 de kilograme, deci vreo 7-8 mine. Ne închipuim ușor pericolul care îl reprezintă o escadrilă de asemenea avioane. Ele ar putea să bareze pe o mare distanță o importantă cale comercială sau să facă numeroase victime printre vasele de războiu. Minele pot fi așezate dela o altitudine dela 6 până la 16 metri, fixarea lor cere însă multă pricepere atât dela pilotul avionului cât și dela restul echipajului.

Avioanele mari au un dispozitiv special care le permite să așeze mine chiar când amerizează, sau să procedeze la crearea unui baraj fără nici un risc.

Germania a mai inventat însă și alte feluri de arme. Astfel sunt cele două tipuri de torpile aeriene folosite pentru scufundarea vapoarelor de suprafață sau a submarinelor.

Una din aceste torpile conține 150 de kilograme de „trinitro-toluol”, cealaltă 160 de kilograme de „navit”, amândouă explozibile foarte puternice.

Aceste torpile pot fi lansate dela o mică altitudine. Pot parcurge până la 2000 de metri cu o viteză de 84 de kilometri pe oră. Pot înainta în linie dreaptă sau în zigzag după modul în care a fost regulat mecanismul giroscopului.

Alte bombe, de câte 38 de kilograme, cari pot exploda între 15 și 140 metri în adâncime și cari pot distruge obstacole pe o distanță de 20 de metri, sunt folosite pentru scufundarea submarinelor.

Efortul Germaniei în Marea Nordului, efort care păgubește mult mai mult pe neutrii decât pe inamicii Reichului, nu poate dura mult. Technica războiului aerian cu mine cere piloți foarte antrenați pentru acest fel de misiuni și echipagii de ingineri. Ori, după ultimile date oficiale, publicate la Rotterdam, Germania nu dispune decât de 2-300 de astfel de echipagii.

Acest războiu al minelor cere înlocuirea, aproape automată, a materialului. Prin rezervele pe care le are (10000 de mine) și prin producția de care este capabilă, Germania poate asigura această înlocuire timp de un an de zile.

Mai complicată este însă chestiunea materialelor trebuitoare acestor mine, foarte scumpe și din care Reichul nu posedă decât cantități reduse.

La toate aceste inconveniente se mai adaugă posibilitatea unei riposte franco-britanice, căci este foarte probabil că amiralitățile celor două țări să fi găsit arma care poate face inofensive minele și bombele.

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

(Urmare din pagina 9-a)

Craiova, a dăruit cu act în regulă, din 22 Mai 1928, partea sa „Ateneului popular Bogdan Petriceicu Hajdeu” din Câmpina. Comitetul Ateneului a intrat, încă de mulți ani, în tratative și cu ceilalți doi legatari în viață — d-nii Iuliu Dragomirescu, publicist din Chișinău și I. Georgescu — rugându-i să-i cedeze părțile ce li se cuvin fiecăruia.

Natural că, în această privință, are acum să statornicească tribunalul din Prahova, dar adevărul e că manuscrisele lui Bogdan Petriceicu Hajdeu aflate în posesia d-lui Iuliu Dragomirescu, nu pot fi văzute de nimeni, deoarece acesta refuză să le arate cercetătorilor operei scriitorului. În felul acesta, un capitol important din istoria noastră literară nu poate fi pe deplin lămurit, cum ar fi dacă manuscrisele s'ar afla depuse la Academia Română, — cum s'ar și cuveni.

Câte ceva, — puțin firește! — a făcut d. profesor Gh. Ștefănescu — Dolhești, custodele castelului, membru și în comitetul Ateneului, o fire nobilă și devotată cultului marelui Hajdeu.

D-sa a început să strângă fonduri de pe unde a putut. A făcut ceva reparații exterioare în valoare de 50.000 lei. Suma aceasta reprezintă abia o zecime din suma cerută de reparațiile exterioare numai.

Într-o cămăruță a castelului, tot d-sa a aranjat și o mică bibliotecă spiritistă, alcătuită din lucrări române și străine. Castelul, — unul din obiectele disputei de azi, — minune de arhitectură proporționată, a fost construit între anii 1893-1896 de el — care se știe că nu era arhitect, — după planul în formă de cruce — ordonat de spiritul fiicei sale, Iulia Hajdeu, cel puțin așa mărturisea marele scriitor în lucrarea sa „*Sic Cogito*”. Pe două plăci dela intrare — cea din dreapta a dispărut, — stau scrise comandamentele de ordin religios și moral, alături de simboluri spiritiste:

LEGEA RELIGIOASĂ:

- „Crede în Dumnezeu
- „Crede în nemurirea sufletului.
- „Crede în darul comunicării cu cei duși.

LEGEA MORALĂ:

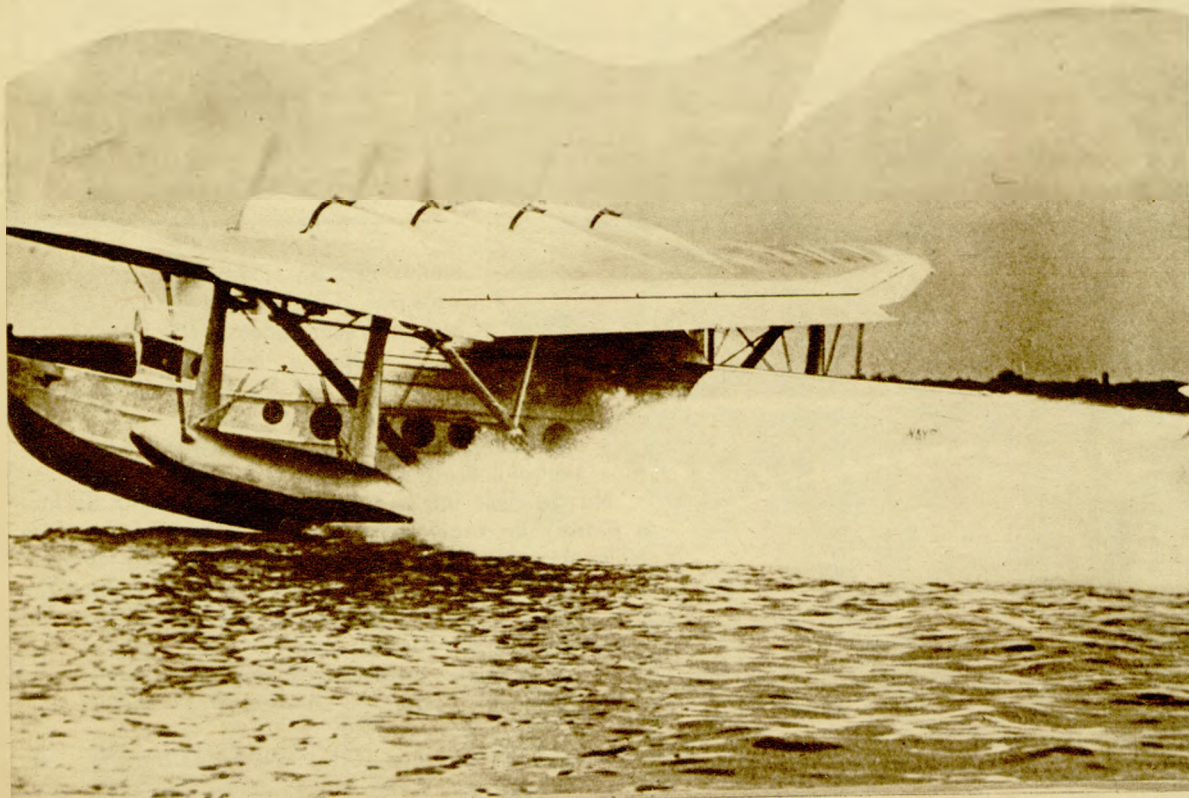
- „Iubește și ajută neamul.
- „Iubește și ajută pe cine te iubește și te ajută.
- „Iubește și ajută fără a precugeta la folosul tău”.

Fiori de mândrie umană te cuprinde la citirea acestor sublimе comandamente venite din lumea de veci, prin intermediul marelui învățat, vizionar al României viitoare...

Dar și fiori de indignare trebuie să ne cuprindă gândindu-ne la situație actuală, pe cari, iubitorii și admiratorii marelui scriitor, ar dori-o să ia cât mai grabnic sfârșit și, ridicându-ne până la înălțimea acestui uriaș al gândirii românești, să vedem manuscrisele lui Bogdan Petriceicu Hajdeu și castelul Iulia Hajdeu, devenite bunuri publice, intrate în patrimoniul public.

Iar la Câmpina, — acolo unde el a înălțat castelul în amintirea vecinică a genialei lui fiice, răpită atât de timpuriu din viață de o moarte nemiloasă, Iulia Hajdeu, — să se poată deschide, în fine, un muzeu al vieții și operei marelui literat, filolog, și istoric român, ca astfel, oricând, toată suflarea românească să-și aducă aminte de el.

PAUL B. MARIAN



M O D A

ARTA IMPLETITULUI ȘI A CROȘETATULUI



1. O idee practică de a adăuga sweaterului de sport, o glugă. În modelul nostru din lână de păr de iepure, în două culori, se remarcă mai ales buzunarele cari pot servi și drept manșon.

2. Un costum pentru primăvară. (Începeți depe acum să-l împlețiți, veți fi gata cu el, tocmai la timp!) Vesta bleumarin, bluza rose pal, iar foile sunt confec-

ționate dintr'un jersey ecossais, cu metru, în bleumarin, rose-alb.

3. Model al unei case vieneze: fustă cloche în ecossais marron-galben, o jachetă marron, pe corp, și o bluză de angora moale, drapată la gât.

4. Un costum elegant de după amiază din jersey moale, garnisit cu astrakan și broderii în relief.



DE câțiva ani încoace arta împletitului a fost întronată și la noi. Unde, până mai acum câțva timp, această ocupație constituia îndeletnicirea bunicelor, cari la gura sobei, împleteau ciorapi sau mănuși pentru cutare sau cutare nepot, astăzi sunt puține femeile cari nu și-au împletit singure o rochie întreagă, o jachetă, un pullover.

Se știe că specialitatea acestor lucruri de mână vine dela Viena. Aci se găsesc nenumărate magazine de specialitate, cari stau la dispoziția publicului cu modele de împletituri, înnoite în fiecare zi, cu inspirații pentru rochii și combinații întregi.

Astfel, grație acestei industrii, putem vedea azi — ce binefacere pentru femeile friguroase — jersey-ul luând forma tailleurului de dimineață, a rochiei de stradă, ba chiar a celei de după amiază.

Fotografiile pe care le prezentăm în această pagină ne-au fost trimise de una din aceste case de specialitate.

Dr. Kl.

CU mult înainte de izbucnirea războiului a înflorit o întreagă literatură în jurul unui așa zis războiu microbial care ar fi distrugător și total.

Dacă însă această formă a războiului nu este cu totul iluzorie, ea este cel puțin impracticabilă.

Pentru atacanți, el ar reprezenta un mare risc, iar pentru cei atacați n'ar avea decât un rezultat nul sau aproape nul.

Scopul reportajului de față va fi pe deplin justificat dacă vom reuși să arătăm cari sunt motivele ce pledează în favoarea sau în contra acestui fel de războiu, cari sunt riscurile și avantajile ce le prezintă și cari sunt metodele de a traduce în fapt războiul microbial.

Pentru ca războiul bacteriologic să se bucure de succes, mai multe condițiuni ar trebui să fie îndeplinite. Este greu să ne închipuim că totalitatea acestor condițiuni ar putea fi îndeplinită, dar mai ales că un astfel de războiu ar trece neobservat într-o țară care se găsește în stare de luptă.

Ca să producem o epidemie trebuie să dispunem de germeni foarte virulenți. Pentru a răspândi acești germeni trebuie să le asigurăm o cât mai mare vitalitate și protecție contra uscării.

Fiecare pachet de microbi ar trebui să fie prevăzut cu un dispozitiv special care ar asigura, prin simplu contact cu un om sau cu un animal, cele mai mari posibilități de inoculare și numai astfel cel atins ar deveni un agent propagator de boli.

Mulți sunt cei cari cred că ar fi deajuns simpla împrăștiere a germenilor patogenici pentru a produce epidemii ucigătoare. Ar fi prea naiv să credem într-o atare posibilitate. Căci microbii răspândiți astfel ar fi supuși uscării deoarece ei nu suportă aerul sau soarele. Puținii agenți patogeni care și-ar păstra vitalitatea, n'ar avea nici un efect dăunător căci ei nu s'ar putea introduce singuri într'un organism. Numai bacilii tifici, paratifici, desinterici sau holerici, aruncați în ape sau în puțuri, ar putea produce unele epidemii locale. Ceilalți microbi nu se pot introduce într'un organism decât prin mijlocirea unuia sau a doi agenți transmițători.

Pentru a produce inoculări criminale pe cale mecanică ar fi necesară recrutarea a numeroși complici calificați pentru astfel de misiuni, căci administrarea de germeni prezintă un pericol cel puțin tot atât de mare pentru transmițător ca și pentru victimă.

UN PERICOL ILUZORIU

Este interesant să vedem care ar fi rezultatul ce l-ar avea diferiți germeni patologici în cazul când s'ar reuși împrăștierea lor.

Științificește, microbii se împart în trei categorii: virușii sunt ființe mici cari pot traversa orice filtru dar cari nu se pot distinge nici la

PERSPECTIVELE UNUI RĂZBOIU BACTERIOLOGIC SUNT FOARTE INDOELNICE

Dintre toți virușii — ai scarlatinei, variolei, febrei galbene, paraliziei infantile și tifosului exantematic — numai primii doi, pot păstra, mai mult timp, în afara unui organism, vitalitatea lor.

Virușii scarlatinei nu se păstrează decât în scamele produse de această boală, pe când cei ai variolei sunt prezenți numai în cojile de piele pe care ea le produce. Ar fi deci foarte greu, dacă nu chiar imposibil să depozităm scame sau coji ce ar putea conține acești microbi.

Febra galbenă nu poate fi transmisă decât de o anumită muscă căreia i s'a inoculat microbul. Ea nu poate trăi în Europa decât în laboratorii deoarece are nevoie în permanență de o temperatură de +20 de grade. Și apoi, chiar dacă s'ar putea întreține vitalitatea ei, ar prezenta un mare pericol pentru cei ce ar cultiva-o.

Tifosul exantematic nu poate fi inoculat decât prin insecte cari ar pierii ușor, odată împrăștiate.

Paralizia infantilă poate fi transmisă numai prin badijonarea (ungerea) mucoaselor nazale sau a larynxului cu un pensol care ar conține microbi.

Ar fi ridicol să credem că s'ar găsi oameni care s'ar lăsa astfel badijonați...

GERMENII ȘI MEDIUL LOR

Bacteriile tifice, paratifice, desinterice sau holerice pot fi răspândite prin apele râurilor sau prin puțuri.

Astăzi însă nimeni, în marile centre, nu mai bea apa râurilor.

Puțurile sunt foarte puțin întrebuințate la orașe astfel că epidemiile transmise n'ar fi decât locale și n'ar avea decât un efect foarte mic.

În rezumat, perspectivele unui războiu microbial sunt foarte îndoelnice.

Chiar dacă s'ar învinge greutățile întâlnite în cultivarea germenilor patologici, utilizarea lor n'ar produce decât epidemii izolate și neînsemnate. Iar dacă o țară ar îndrăzni să provoace în masă un asemenea războiu criminal, pericolul ar fi și de partea acelor care apoi ar încălca țara astfel contaminată.

Să lăsăm deci „primejdia războiului microbial” literaturii de imaginație, eliminând-o din preocupările noastre. Avem destule griji și fără înfiorătoarea „amenințare” a războiului cu miliarde de microbi!

PERICOL SAU...
BLUFF
ESTE POSIBIL
RĂZBOIUL
MICROBIAN?

Cercetări într'un laborator plutitor.

Cercetări de laborator împotriva encefalitei letargice.



CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

Programele tuturor posturilor europene pe toate gamele de undă sunt redade amănunțit în excelenta revistă

RADIO-ADEVERUL

REALITATEA FEMEII



CÂTEVA SFATURI PRACTICE

DACĂ SUNTEȚI PREA ÎNALTĂ

1. Purtați rochii cu volane. Marcați-vă talia cu un cordon de culoare deschisă care va tăia silueta. Foarte indicate sunt pălăriile cu boruri mari.
2. Evitați însă rochiile drepte de de sus până jos.



DACĂ SPAȚIUL DINTRE NAS ȘI BĂRBIE E PREA MIC

1. Nu vă pieptănați cu părul spre spate și nu purtați pălării pe ceafă.
2. Alegeți pălării cari să vă umbrească fruntea, în așa fel încât să reducă importanța părții superioare a obrazului. Purtați bucle.

DACĂ SUNTEȚI PUȚIN GRĂSUȚA

1. Faceți-vă rochiile cu revere încrucișate. Ele vor da impresia că sunteți mai subțire.
2. Nu vă îmbrăcați cumva cu un pardesiu mai scurt decât rochia, mai ales când aceste două piese de îmbrăcăminte sunt de culori diferite! Evitați detaliile cari fac umerii să pară mai largi, mânecile prea bogate, buzunarele aplicate.



DACĂ NASUL DV. ESTE PUȚIN PREA MARE

1. Purtați pălării cari să vă umbrească profilul. Pieptănați-vă cât mai feminin posibil.
2. Dar să nu cumva să vă scoateți profilul în relief, purtând pălării ridicate și pe ceafă. O cofatură nepotrivită poate urâți și cele mai frumoase trăsături.



Cei 7 ani de acasă

Pe lângă buna creștere ce o dați copiilor Dvs., trebuie să-i învățați regulile moderne de igienă. Învățați copii Dvs. să-și spele dinții dimineața și seara cu cea mai mare regularitate! Amintiți-vă că printre dinți se depun în tot timpul zilei resturi de mâncăruri, din repetatele mese, care se descompun și dăunează. Seara curățatul dinților devine astfel foarte important, lucru ce nu este știut îndeajuns.

Perlodont conține materii prime de calitate, este aromatizată cu antiseptice concentrate ce produc o senzație de înviorare și place copiilor.

Perlodont

ALBEȘTE DANTURA • PARFUMEAZĂ GURA



O lectură pasionantă:
„Romanele Captivante”

In fiecare lună un nou roman

Citiți în fiecare săptămână
„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.



Sărutul în 1940

UNDE SE AFLĂ CONTESSA

Olga Sverdlova?

Reportaj din viața ziaristică de L. BICEAI

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Redacția unei reviste din Paris, a primit o scrisoare sigilată, cu rugămintea de a fi predată personal unei refugiate ruse, contesa Olga Sverdlova. Mai multe persoane au căutat, prin diferite mijloace să ridice această scrisoare dela redacție, iar anunțurile pe care redacția le dăduse în revistă, rugând-o pe doamna Olga Sverdlova să se prezinte ca să-și ridice scrisoarea, n'au avut nici un rezultat. Un telefon dela o doamnă, care nu-și dăduse numele, invită pe redactorul respectiv la un „rendez-vous”, pentru a-i da lămuriri în legătură cu contesa Sverdlova.

RĂPIRE

DA — îmi spuse interlocutoarea, am cunoscut destul de bine pe contesa Olga. În ultimii doi ani am fost șefă de raion la un mare magazin universal dep. Rue Rivoli. Câștigam destul de bine și eram apreciată de patroni. Din cauza măsurilor restrictive, privitoare la cetățenii străini, frumoasa Olga a trebuit să părăsească serviciul. Am rămas însă prietene. Ne întâlneam odată sau de două ori pe lună și eșiam împreună la cinematograful.

— Contesa Olga are mulți prieteni la Paris?

— Mi se pare că foarte puțini, deoarece s'a stabilit la Paris nu de demult și fiind mereu ocupată n'a avut timpul necesar să-și mărească ceroul de cunoștințe... Și cum vă spuneam, acum câțiva timp, venind la mine în vizită și răsfoind revista dv. contesa Olga a dat de anunțul prin care o căutați.

— Nu puteți să vă amintiți data exactă a acestei vizite?

— Ba da. Era tocmai în ziua în care pisica mea căpătase pui, adică la 30 Iulie. A venit la mine în vizită și fratele meu, chirurgul. După masă, Olga îmi spuse că vrea să se ducă la redacție, pentru a-și ridica scrisoarea. Fratele meu a condus-o, cu mașina lui, până în Place Alma, de unde ea a plecat pe jos. În timpul dejunului, Olga îmi povestise din nou că resursele ei materiale sunt extrem de reduse și că bugetul ei lunar nu trece de 1500 franci.

Își aminti și de fratele ei, mort de câteva luni în armata colonială în urma unei boli de nervi. Înainte de a ne despărți îmi promisese că îmi va telefona în aceeași seară, pentru a-mi comunica cele cuprinse în scrisoare. Și se ținu de cuvânt. Pe la ora zece seara am primit un telefon dela Olga, care vorbea dintr'un restaurant, de unde spunea că se află cu un cunoscut și doi străini. Îmi povestii că nu i s'a eliberat scrisoarea, deoarece n'avea asupra ei nici un act de identitate. Îmi promisese însă că a doua zi va veni să mă ia, pentru ca să mergem împreună la revistă. A doua zi am așteptat-o inutil. Nu numai că n'a venit, dar nici nu mi-a dat un telefon. De atunci și până azi n'a mai dat nici un semn de viață.

— Dacă erați atât de bună prietenă cu domnișoara Olga, cunoșteai desigur și adresa ei!

— Mărturisesc că nu-i cunosc adresa, fiindcă n'am vizitat-o niciodată și nici nu i-am scris. Doar acum doi ani i-am trimis o scrisoare, și adresa de atunci cred c'o am și astăzi.

Interlocutoarea mea cercetă un carnet de notițe și-mi spuse: — Da. Rue de Londres 48, etajul III.

Îmi notai repede adresa, mulțumii doamnei Suzette pentru lămuririle prețioase pe care mi le-a dat și peste câteva

minute eram într'un taxi ce mă ducea spre Rue de Londres.

*
Un cartier locuit de familii cu mijloace modeste, dar sigure. Case cu câte trei și patru etaje, cu numeroase apartamente, se înșiră uniform pe cele două părți ale unei străzi lungi și drepte. Un „consierge” bătrân mă întâmpină:

— Domnișoara Sverdlova? Da, aici. Etajul trei, apartamentul 26, dreapta. Dar mi se pare că nu-i acasă. N'am văzut-o de câteva zile și nici n'a venit să-și ridice ziarul ce-i sosesc, din când în când. Poate că a plecat în vacanță... Fără să cer alte lămuriri portarului, urcai repede sus și bătui în ușa apartamentului cu numărul 26. Nici un răspuns. Am repetat de câteva ori acelaș gest, cu acelaș rezultat. Am încercat ușa și nu mică mi-a fost surprinderea, când am constatat că



Din cabina telefonului public am chemat, pe rând, toate spitalele din Paris. Totul fu, însă, zadarnic. Contesa Olga dispăruse.

„Aștept cu nerăbdare scrisoarea ce se află la redacție. Îmi pare rău că n'am putut s'o ridic azi. Mi s'a spus că scrisoarea vine de undeva din regiunea Moscovei. Cine poate să mi-o trimeată? Probabil unul din foștii noștri oameni de serviciu. Dar ce-ar putea să-mi ceară?... Poate că scrisoarea are vreo legătură cu acea poveste fantastică, pe care mi-a spus-o de atâtea ori nefericitul meu frate. În cursul zilei m'am întâlnit cu domnul N. care mi-a promis că va veni seara să mă ia în oraș. Va trebui să-l întreb ce e cu povestea pe care mi-a spus-o de atâtea ori fratele meu. El,

(Continuare în pagina 19-a)

Seara, la redacție, am pus la contribuție toate cunoștințele mele grafologice pentru o examina scrisul dispărutei contese.

Interlocutoarea mea îmi nară cu simplitate tot ce știa despre prietena ei, contesa Olga.



OMUL NU ESTE O MAIMUȚĂ PERFECȚIONATĂ...

Nimeni nu poate contesta azi asemănarea ce există între om și maimuțele mari.



Tânărul cimpanzeu se plimbă, fericit, pe spatele bătrânei sale mame.

Micile gorile sunt crescute cu cea mai mare grijă.

NU putem concepe cum această comparație, atât de evidentă, a putut stârni atâtea critici, atâtea indignări, atâtea contraziceri!

O descendență comună, destul de îndepărtată însă și, neavând nici un raport cu filiațiunea directă, pe care de altfel nimenea n'a susținut-o în mod serios, nu este deloc umiltoare. Și chiar dacă am fi, ceea ce nu este cazul, strănepoții gorilei, nu ne-am putea decât lăuda că numai mulțumită inteligenței ne-am fi ridicat dela un nivel atât de scoborât la unul atât de superior...

Să nu ne ocupăm, în cadrul reportajului nostru, de rudenția cu antropoidele ci să examinăm numai asemănările care ne înrudesc cu ele.

Numai un singur fapt ne va putea mira: de ce aceste asemănări nu sunt mai mari? De ce maimuțele, care au apucat pe aceiași cale a progresului, având în unele privințe mijloace mai mari ca ale omului, s'au oprit la mijlocul drumului?

ȘANSELE SUNT DE PARTEA MAIMUȚELOR

Antropoidele și oamenii se nasc în condiții aproape asemănătoare în ceea ce privește structura, greutatea și aparența, au pielea albă și nudă și capul acoperit de păr...

Dar foarte repede maimuța câștigă avantajii asupra concurentului său.

Dinții încep să-i crească, articulațiunile devin mai suple, mușchii mai puternici, simțurile sale sunt din ce în ce mai fine, într'un cuvânt sunt prezente toate semnele doveditoare ale unei animalități mai marcate.

În același timp, inteligența se dezvoltă într'un ritm asemănător. Un cimpanzeu sau o go-



Un brav cimpanzeu expus în baraca unui circ, pare să aibă gândurile lui despre lumea civilizată...

rilă de un an sunt, din punct de vedere intelectual, superiori unui copil de aceeași vârstă.

Vorbind aci de inteligență, nu facem aluzie la executarea actelor negândite, obținute grație dresajului. Mișcările repetate în fiecare zi și în aceleași condițiuni nu sunt decât niște reflexe mecanice la care conștiința nu ia decât o foarte slabă parte.

Din contra, dacă animalul este lăsat în voie, dacă gesturile lui nu vor depinde decât de propria sa inițiativă, facultățile sale intelectuale pot fi și mai des controlate.

Ne-ar trebui un volum pentru a reproduce toate dovezile pe care le avem despre această interesantă chestiune.

Ne vom limita însă la a reproduce concluziile la care au ajuns W. N. și L. A. Kellog, cei mai buni observatori ai antropoidelor.

Ei crescuseră în același timp o femeie de cimpanzeu și propriul lor copil. Le dădură aceeași educație nepărtinind nici pe unul nici pe celălalt și mai ales ferindu-se să trateze maimuța ca un animal.

Nimic nu i se impunea cimpanzeului cu forța, nu se apela decât la bună voința sa, la înțelegerea și la rațiunea sa.

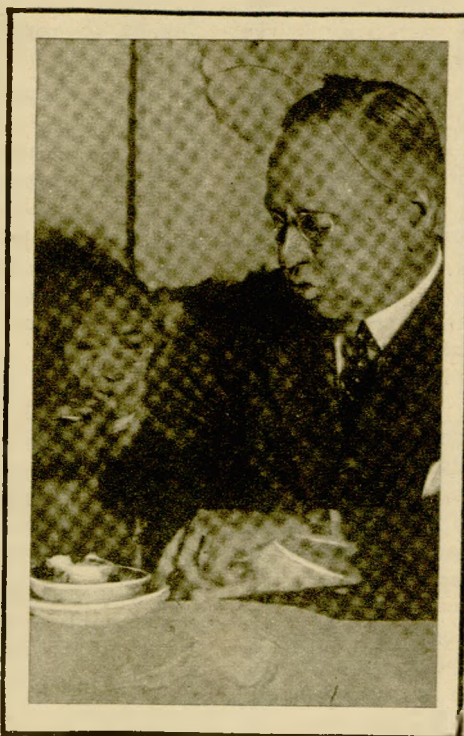
De multe ori micul animal dădea dovezi de inspirații spontane care nu puteau fi decât efectele inteligenței sale.

...De natură foarte afectuoasă, cea mai mai mare plăcere a cimpanzeului era să stea pe genunchii stăpânului său. Într-o zi acesta ordonă maimuței să stea pe un scaun la oarecare distanță de el.

Foarte sensibilă, ea execută ordinul nu fără lacrimi și proteste.

Făcu două-trei încercări de a coborî, dar simplul ordin de „rămâi acolo” o făcea să se așeze pe scaunul indicat.

Deodată avu o idee. Sări brusc de pe scaun pe care-l împinse lângă stăpânul său. Apoi își reluă iute locul, găsind astfel soluția care mulțumea toată lumea și care-i dădea satisfacție fără să i se poată imputa de a nu fi ascultat ordinul.



Dar după nouă luni de viață comună, cimpanzeul era inferior tovarășului său uman prin anumite defecte fizice, printr'o emotivitate mult mai mare și prin greutatea vizibilă de a fi mai mult timp atent la același lucru. În afară de acestea copilul putea pronunța unele cuvinte, pe când maimuța nu putea scoate decât țipete nearticulate.

Dar, lăsând la o parte forța mușchiulară și simțurile, cimpanzeul este superior copilului în multe alte circumstanțe: memoria sa este mai mare, înțelege mai bine vorba omenească, ascultă mai bine ordinele date, când este certat știe să se facă mai iute iertat prin îmbrățișări, mănâncă cu lingura și-și bea din paharul său, mult mai curat decât copilul, însăfârșit, controlează mai bine nevoile sale.

În rezumat, un cimpanzeu de un an este mult mai bine pregătit pentru viață decât un copil de aceeași vârstă.

Pentru ce atunci, la această vârstă, maimuța lasă pe om să i-o ia înainte?

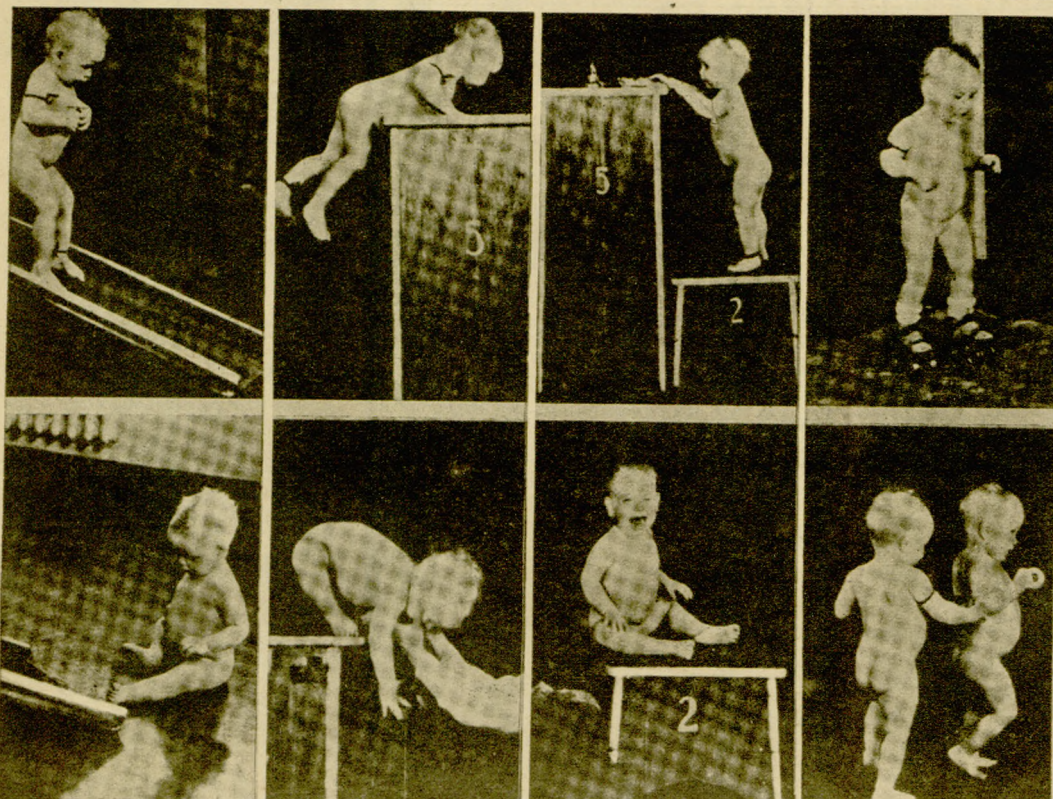
INCONVENIENTELE UNEI CREȘTERI RAPIDE

Cărei cauze se datorește această oprire produsă în dezvoltarea antropoidelor?

(Continuare în pag. 19)

În jocurile și giumbușlucurile lor, copiii se aseamănă cu micile maimuțe, numai că acestea din urmă sunt ceva mai îndemânate decât ei.

Un model de bună creștere.





INFIRMIERA Edith Cavell este, neîndoelnic, cea mai ilustră dintre femeile care au suferit și adesea și-au riscat viața pentru a alina și îndrepta răul pe care oamenii și-l făceau pe câmpul de luptă. În 1895, în plină tinerețe, Edith intră ca stagiară la spitalul din Londra. Munca ei fără preget, blândețea ei, zelul ei, îi aduseră o avansare vertiginoasă și, în 1906, doctorul Depage, directorul Institutului Chirurgical din Bruxelles, o invită să vie în acest oraș, spre a întemeia, pe concepții moderne, o școală de infirmiere.

Astfel Edith Cavell, urmând drumul destinului ei, plecă la Bruxelles.

Un an mai târziu, era stăpâna necontestată a spitalului. Își iubea cu pasiune slujba. Se simțea fericită în costumul ei alb. Se pricepea ca nimeni alta să desfacă pansamentele cele mai grele, să îngrijească rănilor cele mai grave, fără ca pacientul să scoată măcar un geamăt. Și copiii la căpătâiul cărora veghia ea, îndurau cu infinit mai multă ușurință durerea despărțirii de familiile lor. Edith era sora lor mai mare, confidenta lor.

Contesa Mavon, o doamnă cu influență în cercurile înalte, făcea mare caz de ea și o vizita adeseori, la spital. Admira la Miss Cavell, spiritul ei leal, tenacitatea ei, generozitatea ei.

Când izbucni războiul, Edith Cavell începu să-și facă singură târgurile personale și, în parte, cele ale spitalului. Și astfel, cutreerând prăvăliile, într-o bună zi, imediat după declanșarea războiului, proprietara unei mici brutării, d-na Rappard, îi povesti, plângând, că fiul ei cel mai mare, Jean, ostaș în armata belgiană, fusese dat dispărut.

Miss Cavell găsi câteva cuvinte de încurajare pentru biata femeie, pe care-o cunoștea de multă vreme, și apoi plecă. A doua zi, când intră în brutărie, doamna Rappard duse degetul la gură, și o rugă pe miss Cavell să treacă într-o odă din spatele magazinului. Acolo, pe un scaun, gâfâind încă de oboseală, sdrențuros, murdar, cu ochii strălucind de febră, se afla Jean, care evadase din liniile germane și care, după ce rătăcise o noapte întreagă, izbutise, în zori, să ajungă „acasă”.

Dar orașul era plin de detașamente de ocupație. Din clipă în clipă, soldații germani forțau uși, pătrundeau în case, cotrobăind pretutindeni. Jean nu putea rămâne multă vreme în mica brutărie. „Trebuie să fugă în Olanda”, spuse cu sânge rece, Miss Cavell. *Este singura lui șansă*.”

În aceeași noapte, Miss Cavell îl călăuzi pe evadat spre pivnițele Institutului, unde îl ascunse într-un butoiu mare, care, a doua zi dimineața, avea să fie expediat la Malines. Se duse personal în acest oraș, unde izbuti să convingă o familie de marinari, dl. și d-na Moulin, să treacă butoiul în Olanda. Reîntoarsă la Bruxelles, găzi capitala belgiană în

plină fierbere. Mâniați de nenumăratele evadări de prizonieri belgieni, șefii armatei de ocupație luaseră o serie de măsuri drastice. Fugarii aflați, erau împușcați pe loc, fără judecată, împreună cu persoanele care le dăduseră adăpost.

În aceeași seară, Miss Cavell primi vizita contesei Mavon și între cele două femei avu loc un lung și misterios schimb de cuvinte. În cursul acestei conversații, ele întocmiseră un plan, în slujba căruia aveau să pună toată inteligența, tot curajul lor. Actul pe care Miss Cavell îl făptuise dintr'un îndemn al generozității sale și din milă pentru niște prieteni vechi, aveau să-l repete în fiecare zi și pe o scară mult mai întinsă.

Într-o pădure din apropierea orașului, se ascundeau vreo douăzeci de evadați belgieni aprovizionați, cu multă greutate, de niște compatrioți care se avântau spre locul de ascunziș odată cu căderea nopții. Contesa izbuti să plece în căutarea lor cu o ambulanță și, după ce-i pansă bine, îi găzdui câțva timp cu complicitatea lui Miss Cavell. Apoi aceasta făcu același lucru de mai multe ori, cu grupuri mici, pe care le treceau după aceea în Olanda.

Între timp, numărul mereu crescând al evadărilor, neliniștea din ce în ce mai mult pe înaltul comandament german. Un ofițer din Serviciul de spionaj german, locotenentul Schultz, fu trimis la fața locului să limpezească situația. Deghizat în refugiat belgian, Schultz câștigă încrederea lui Miss Cavell și a contesei, pe care le trădă de îndată ce se găsi în posesia tuturor secretelor organizației lor.

Contesa, d-na Rappard, d-na Moulin, Miss Cavell fură numai decât arestate și puse la secret. La 7 Octombrie 1915, aceasta din urmă apără în fața tribunalului militar.

N'au fost desbateri asupra chestiunii „vinovată sau nevinovată”. Miss Cavell a recunoscut, spontan, faptele de care era acuzată. Și în ciuda intervențiilor făcute de numeroși diplomați neutri — în Belgia — printre cari acelea ale ministrului american Brand Witlock și secretarului de legație Robson-Edith Cavell fu executată la 12 Octombrie.

* * *

Aceasta este povestea lui Edith Cavell, infirmiera care s'a sacrificat pentru binele altora.

Era firesc ca povestea ei tragică să ispitească pe producătorii cinematografici. Căci după cum aflăm, s'a turnat la Hollywood, un film fidel istoriei, căruia i s'a fixat titlul „Sora Edith Cavell”. Rolul a fost încredințat celei mai mari vedete engleze, Anna Neagle.

D. M.

EDITH CAVELL

TRAGICUL SFÂRȘIT AL UNEI INFIRMIERE EROICE

Omul nu este o maimuță perfecționată...

(Urmare din pagina 17-a)

La om, lobul frontal ajunge la o mare importanță căci în circumvoluțiunea acestei regiuni, mai bine zis în „centrul lui Broca” se localizează facultatea vorbirii.

La cimpanzeu, în momentul nașterii, zona frontală este atât de bine dezvoltată încât întrece pe cea occipitală. Se poate zice chiar că în acel moment are un creier omenesc.

Dar copilăria omului este mai lungă iar corpul său se formează cu aceiași încetineală.

Oasele sale craniene se sudează foarte greu, de multe ori la vârsta de treizeci de ani. În tot acest timp cutia craniană este extensibilă și se poate lărgi pe măsură ce creierul, din cauza dezvoltării sale, cere aceasta.

Nu tot așa se întâmplă la maimuță, oasele ei se sudează foarte repede constrângând astfel conținutul cutiei craniene care nu se mai poate dezvolta.

Dar, un alt fapt cu mult mai grav intervine.

Pentru a-și putea exercita acțiunea lor, mușchii maxilarului inferior, din cauza greutății acestuia, au nevoie de un puternic punct de sprijin pe care-l obțin datorită unei formațiuni osoase ce se dezvoltă în fiecare an și care dă maimuței caracterele animalității și chiar ale bestialității.

Se vede mai cu seamă la masculul de gorilă, o eșitură deasupra sprâncenelor care ia o mare importanță, în același timp o bucată de carne acoperă tot craniul. Această „pieleță” îngroșându-se și întărindu-se din ce în ce mai mult comprimă sub greutatea masei sale partea frontală a creierului, centrul facultăților intelectuale și nu lasă decât puțin loc lobilor posteriori, centrul instinctelor primitive.

În același timp dinții cresc devenind dinți de adult. La maimuță măselele apar puțin timp după dentiția de lapte.

În rezumat, maimuța este prea grăbită de a crește și de a deveni adultă.

Se pare că omul nu-și datorește superioritatea sa decât încetinelii dezvoltării sale.

Dar dacă la începutul vieții sale, maimuța este mai bine dotată decât omul, de ce n'ar fi posibil, ca pornind de la acest stadiu, să o ajutăm să progreseze?

În teorie, lucrul n'ar fi imposibil, în practică însă da, căci dacă cunoaștem mecanismul prin care natura formează oasele, mușchii și organele, noi nu putem executa munca ei tainică.

Nu este exclus însă ca într'un viitor apropiat știința să descopere secretele pentru a menține toată viața inteligența de care maimuța dă dovadă la nașterea ei.

În așteptare, creșterea mai multor generații de antropoide ne-ar permite să cunoaștem mai bine psihologia acestor ființe, rezultatele astfel obținute vor fi desigur în favoarea lor.

În orice caz experiențele ar trebui făcute cu mai mulți cimpanzei din momentul nașterii acestora și nu cum a făcut Kellogg a cărui maimuță avea, la începutul observațiilor șapte luni.

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ „MEDICUL NOSTRU”

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

O LECTURĂ PASIONANTĂ: „ROMANELE CAPTIVANTE”

În fiecare lună un nou roman.

VREȚI SĂ SCĂPAȚI DE REUMATISM ȘI GUTĂ

Dureri înțepătoare și contracțiuni în membre și la încheeturi, mâini și picioare umflate și schilode, svăcniri, junghieri, contracțiuni în diferite părți ale corpului, ba chiar slăbirea vederii sunt adesea ori consecința reumatismului și gutei care trebuie înlăturate, căci altfel boala progresează.

EU VĂ OFER O CURĂ DE APĂ ÎN CASĂ

salutară care dizolvă acidul, uric și înlesnește asimilarea și secrețiunea. Este o apă produsă pe cale artificială în mod fidel



după o sursă terapeutică binefacătoare, pe care buna mamă natura a dăruit-o oamenilor bolnavi. Scriți-mi imediat și veți primi

Absolut gratuit
o lucrare instructivă

Adresa pentru scrisori: ERNEST PASTERNAK, Berlin S. O. Michaelkirchplatz 13, Abt. H. 384.

UNDE SE AFLĂ CONTESA OLGA SVERDLOVA ?

(Urmare din pagina 16-a)

care a fost cel mai bun amic al acestuia, trebuie să știe ceva. Chiar mâine am să telefonez Suzette-iei, care este și ea foarte curioasă să cunoască conținutul scrisorii. Așadar, pe mâine“...

Nici o indicație precisă. Și totuși, aceste notițe erau extrem de importante pentru mine. Dar cum de-au ajuns sub șifonier? Probabil din cauza curentului, căci experiența îmi dovedi că presupunerea mea era exactă. Am pus foile pe masă și am deschis geamul și ușa: cele două file, luate de curent, au căzut exact lângă șifonier.

Căutând astfel inutil, prin apartamentul domnișoarei Olga, indicii asupra misterioasei ei dispariții, colțul covorului s'a îndoit. Sub covor câteva bucațele mici de cretă pe dușumea, și niște semne cabalistice ce păreau indescifrabile. Mă așezai pe divanul de alături și după puțină încordare, am reușit să descifrez semnele: era apelul la salvare, scris probabil cu piciorul.

Într-o secundă am fost jos. Portarul n'a putut să-mi dea mai multe lămuriri, căci abia se întorsese din concediu. Îmi spuse însă că în lipsa lui îi ținuse locul o chirieșă bătrână.

— Domnișoara Olga? Da, o cunosc, cum să n'o cunosc? Dar n'am mai văzut-o de câteva zile. Ultima dată era în ziua de 31 Iulie, când venise și încasatorul dela Societatea de gaz. A coborât la braț cu doi domni. Era tare palidă, sărăcuța. Domnii mi-au spus că domnișoara s'a îmbolnăvit și că trebuie să fie supusă unei operații. Am vrut să fug să iau un taxi, dar însoțitorii domnișoarei m'au anunțat că au mașină în stradă. La întrebarea mea unde va fi internată chirieșă noastră, domnii mi-au spus că la spitalul St. Vincent de Paul.

— Ai mai văzut vreodată pe acești domni?

— Pe unul mi se pare că l-am mai văzut. A mai fost pe la domnișoara. Celălalt însă era străin. Dar de ce vă interesați de toate acestea?

— Sunt ziarist și prietenul domnișoarei Olga. Mă interesează anumite amănunte... Am să reviu, zilele astea...

Mă grăbesc la un telefon public. Timp de o jumătate de oră iau cu asalt toate spitalele și sanatoriile din Paris. De pretutindeni primesc același răspuns: „În ultimele săptămâni n'a fost internată nici o domnișoară cu numele de Olga Sverdlova”. Răspunsul spitalului St. Vincent de Paul era și el la fel cu toate celelalte.

Așa dar răpire!

(Va urma)



Nu o purgație anormală

ci efectul unui laxativ care să-și facă acțiunea lent, dar sigur. În felul acesta evitați durerile colitice sau diareea. „Leo-Pills” întruște condițiunile unui laxativ ideal, deoarece efectul acestor pilule nu este violent și rămâne constant. Chiar și în cazurile de constipație cronică „Leo-Pills” aduce scaun regulat. E un produs din materii pur vegetale.

În cutii de 20 și 60 pilule

Leo-Pills Laxativ



La sportul de iarnă

CREMA NIVEA

este indispensabilă. Masați-vă bine fața și mâinile cu NIVEA. Astfel pielea dvs. va fi apărată de roșeață și asprire. Numai Crema NIVEA conține „Eucerita” perfect asemănătoare cu grăsimea naturală a pielii.



SFATURI UTILE PENTRU TOȚI

Cu ce să fortificăm copiii noștri?

cu

ELIXIR PANGADUINE

E momentul să ne gândim la fortificarea organismului nostru și în special la organismul copiilor noștri, pentru a-i pune în măsură să reziste bolilor de tot felul.

Untura de pește e un medicament folosit, dar ea este grețosă și indigestă.

În schimb, produsul care întrunește toate principiile active cuprinse în untura de pește, fiind de patru ori mai activ, este **ELIXIRUL PANGADUINE** compus din extrase de ficăți de morun.

Elixirul Pangaduine are gustul plăcut al Vinului de Xeres, astfel că oamenii adulți și mai ales copiii, îl iau cu multă plăcere.

Așa se explică de ce, pretutindeni, el este preferat tuturor medicamentelor așa zise fortifiante.

Chirurgie estetică

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP

distrage definitiv și fără cicatrice

D-na Dr. M. RABINOVICI

Specializată la Paris, boli de piele

C O S M E T I C A

Îngrijirea tenului

Bulev. Carol 57. Telefon 3.52.73.

Consult. 8—12 și 3—7.

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri
Apare în fiecare 15 ale lunii

Citiți revista

CINEMA

Singura revistă
cinematografică din țară

ULTIMELE FOTOGRAFII DE PE FRONTURILE DE LUPTA



Vaporul german „Columbus” urmărit de unitățile navale engleze, s'a scufundat singur spre a nu fi confiscat de inamic. În fotografia noastră: Echipajul se salvează cu ajutorul bărcilor de salvare.

Undeva, pe front. Soldații britanici își iau ceaiul de dimineață.



1. Femei franceze din corpul de voluntari pentru Finlanda. O secție sanitară automobilă.

2. Voluntari suedezi în Finlanda. Sosirea unui grup de voluntari într-o gară, lângă Helsinki.

3. Pentru a-și adăposti caii, soldații finlandezi au transformat un cinematograf în grajd.